

Minister Rozwoju i Technologii

Znak pisma: DLI-II.7621.35.2022.BW.20 (DLI-III)
Warszawa, 9 października 2023 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 i pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 775 z późn. zm.), zwanej dalej „kpa”, oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 162), zwanej dalej „specustawą drogową”, po rozpatrzeniu odwołania Pani Janiny Miczek Pana Wiesława Miczek, Stowarzyszenia Ogrodowego Brzezina, Pani Anety Makuły, Pana Piotra Podolskiego reprezentowanego przez adw. Marka Migasa, Pani Magdaleny Ziábka, Pani Katarzyny Blus i Pana Konrada Kaczmarczyka, Pana Pawła Franczaka i Pana Pawła Kulisa współników spółki cywilnej prowadzących działalność pod nazwą: „STARY DOM” s.c. reprezentowanych przez r.pr. Jagnę Kowalczyk-Fudali, Pana Andrzeja Prochala, Pani Lucyny Bodziony, Pana Stanisława Bodziony, Pana Mirosława Bodziony i Pani Moniki Bodziony, oraz po zapoznaniu się z odwołaniem Pani Zuzanny Kołodziejczyk-Niewdany, Pana Jakuba Niewdany, Pana Dariusza Sawki, Pani Anny Sawki, Pani Joanny Prochal, Pani Justyny Prochal, Pani Krystyny Niewdany, Pani Aleksandry Niewdany, Pana Michała Niewdany, Pani Alicji Rygiel-Stanek, Pani Katarzyny Cegielskiej, Pani Agnieszki Sobczak, Pana Przemysława Parola, Pana Józefa Niewdany, Pana Rafała Łętochy, Pani Beaty Łętochy, Pana Piotra Łętochy, Pani Eugenii Łętochy, Pana Stanisława Łętochy, Pana Jerzego Bielaka, Pana Stanisława Pietrzyka, Pani Joanny Pietrzyk, Pana Piotra Pietrzyka, Pani Anny Pietrzyk, Pani Marty Pietrzyk, Pana Piotra Stachnika, Pani Kingi Stachnik, Pani Moniki Stachnik, Pana Piotra Staszyńskiego, Pani Małgorzaty Staszyńskiej, Pani Joanny Hodur, Pana Krzysztofa Hodura, Pana Roberta Hodura, Pani Danuty Rymut, Pana Radosława Rymuta, Pani Elżbiety Nędzka, Pana Zdzisława Nędzka, Pani Katarzyny Nędzka, Pana Marcina Nędzka, Pana Tomasza Węsierskiego, Pani Anny Węsierskiej, Pana Jerzego Syrka, Pani Elżbiety Syrek, Pana Pawła Syrka, Pani Anety Synowskiej, Pana Dawida Synowskiego, Pani Ewy Domagalskiej, Pana Macieja Domagalskiego, Pana Kacpra Ochwata, Pani Marii Ochwata, Pana Tomasza Niewdany od decyzji Wojewody Małopolskiego Nr 25/2022 z dnia 1 sierpnia 2022 r., znak: WI-VI.7820.1.40.2021.AL, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej pn.: „Budowa obwodnicy Zabierzowa w ciągu drogi krajowej nr 79”.

I. Uchylam :

- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 2, w wierszach 4-5 licząc od góry strony i na stronie 15, w wierszach 7-8 licząc od dołu strony, zapis:
„708/1 (708)”,
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 6, w wierszu 3 licząc od góry strony oraz w wierszach 11-12 licząc od dołu strony, na stronie 60, w wierszu 19 licząc od góry strony i na stronie 79, w wierszu 24 licząc od dołu strony, zapis:
„708/2 (708)”
- w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji znajdujący się na stronie 41, w pozycji 2 tabeli pn. Załącznik Nr 2/3 - powiat krakowski, gmina Zabierzów, obręb Bolechowice, nr 120616_2.0004, zawierającej podziały nieruchomości, zapis:

2	G919	708	7,01	708/1	0	03	63	pod inwestycję
				708/2	6	97	-	dotychczasowe
				ogółem	7	01	-	

- arkusz nr 03.7 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, stanowiącej załącznik nr 1/10 do zaskarżonej decyzji,
- stronę nr 7 tomu nr 1.1 Projektu zagospodarowania terenu, będącego częścią Projektu Budowlanego (zawierającą wykaz działek objętych inwestycją), stanowiącego załącznik nr 3 do zaskarżonej decyzji,
- arkusz nr 02.7 tomu nr 1.1 Projektu zagospodarowania terenu, będącego częścią Projektu Budowlanego, stanowiącego załącznik nr 3 do zaskarżonej decyzji,
- arkusz nr 02.7 tomu nr 2.1 Projektu architektoniczno-budowlanego z branży drogowej, będącego częścią Projektu Budowlanego, stanowiącego załącznik nr 3 do zaskarżonej decyzji,
- mapę z projektem podziału nieruchomości wraz z wykazem zmian gruntowych, w części dotyczącej działki nr 708 obręb 0004 Bolechowice, gmina Zabierzów, powiat krakowski, stanowiącą załącznik nr 2/3 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie poprzez:

- ustalenie, w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w miejsce uchylecia, na stronie 2, w wierszu 4-5 licząc od góry strony i na stronie 15, w wierszu 7-8, licząc od dołu strony, nowego zapisu:

„708/6 (708/5)”

- ustalenie, w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w miejsce uchylecia, na stronie 6, w wierszu 3 licząc od góry strony oraz w wierszach 11-12 licząc od dołu strony, na stronie 60, w wierszu 19 licząc od góry strony i na stronie 79, w wierszu 24 licząc od dołu strony, nowego zapisu:

„708/7 (708/5)”

- ustalenie, w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w tabeli pn. Załącznik Nr 2/3 - powiat krakowski, gmina Zabierzów, obręb Bolechowice, nr 120616_2.0004, zawierającej podział nieruchomości, na stronie 41, w pozycji 2, nowego zapisu:

2	G919	708/5	6	708/6	0	03	63	pod inwestycję
				708/7	6	83	-	dotychczasowe

				ogółem	6	87	-	
--	--	--	--	--------	---	----	---	--

- zatwierdzenie, w miejsce uchylecia, zamiennego arkusza nr 03.7 mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu, stanowiących załącznik nr 1 do niniejszej decyzji,
- zatwierdzenie, w miejscu uchylecia zamiennej strony nr 7 tomu nr 1.1 Projektu zagospodarowania terenu, będącego częścią Projektu Budowlanego (zawierającej wykaz działek objętych inwestycją), stanowiącej załącznik nr 2.1 do niniejszej decyzji,
- zatwierdzenie, w miejsce uchylecia zmiennego arkusza nr 02.7 tomu 1.1 Projektu Zagospodarowania Terenu, będącego częścią Projektu Budowlanego, stanowiącego załącznik nr 2.2 do niniejszej decyzji,
- zatwierdzenie, w miejsce uchylecia, zamiennego arkusza nr 02.7 tomu 2.1 Projektu architektoniczno-budowlanego z branży drogowej, będącego częścią Projektu Budowlanego, stanowiącego załącznik 2.3 do niniejszej decyzji,
- zatwierdzeniu w miejscu uchylecia zamiennej mapy z projektem podziału działki nr 708/5 wraz z wykazem zmian gruntowych, stanowiącej załącznik nr 3 do niniejszej decyzji,

II. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

- III. Umarzam postępowanie odwoławcze w zakresie odwołania Pani Zuzanny Kołodziejczyk-Niewdany, Pana Jakuba Niewdany, Pana Dariusza Sawki, Pani Anny Sawki, Pani Joanny Prochal, Pani Justyny Prochal, Pani Krystyny Niewdany, Pani Aleksandry Niewdany, Pana Michała Niewdany, Pani Alicji Rygiel-Stanek, Pani Katarzyny Cegielskiej, Pani Agnieszki Sobczak, Pana Przemysława Parola, Pana Józefa Niewdany, Pana Rafała Łętochy, Pani Beaty Łętochy, Pana Piotra Łętochy, Pani Eugenii Łętochy, Pana Stanisława Łętochy, Pana Jerzego Bielaka, Pana Stanisława Pietrzyka, Pani Joanny Pietrzyk, Pana Piotra Pietrzyka, Pani Anny Pietrzyk, Pani Marty Pietrzyk, Pana Piotra Stachnika, Pani Kingi Stachnik, Pani Moniki Stachnik, Pana Piotra Staszyńskiego, Pani Małgorzaty Staszyńskiej, Pani Joanny Hodur, Pana Krzysztofa Hodura, Pana Roberta Hodura, Pani Danuty Rymut, Pana Radosława Rymuta, Pani Elżbiety Nędzka, Pana Zdzisława Nędzka, Pani Katarzyny Nędzka, Pana Marcina Nędzka, Pana Tomasza Węsierskiego, Pani Anny Węsierskiej, Pana Jerzego Syrka, Pani Elżbiety Syrek, Pana Pawła Syrka, Pani Anety Synowskiej, Pana Dawida Synowskiego, Pani Ewy Domagalskiej, Pana Macieja Domagalskiego, Pana Kacpra Ochwata, Pani Marii Ochwata, Pana Tomasza Niewdany.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 1 lipca 2021 r., uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, zwany dalej „inwestorem”, reprezentowany przez ustanowionego w sprawie pełnomocnika, wystąpił do Wojewody Małopolskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej

pn.: „Budowa obwodnicy Zabierzowa w ciągu drogi krajowej nr 79”. Jednocześnie, inwestor wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wojewoda Małopolski wydał w dniu 1 sierpnia 2022 r. decyzję, znak: WI-VI.7820.1.40.2021.AL, zwaną dalej „decyzją Wojewody Małopolskiego”, o zezwoleniu na realizację ww. inwestycji drogowej i nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od decyzji Wojewody Małopolskiego odwołanie do organu II instancji, za pośrednictwem organu I instancji, wnieśli: Pani Janina Miczek i Pan Wiesław Miczek, Stowarzyszenie Ogrodowe Brzezina, Pani Aneta Makuła, Pan Piotr Podolski reprezentowany przez adw. Marka Migasa, Pani Magdalena Ziąbka, Pani Katarzyna Blus, Pan Konrad Kaczmarczyk, Pan Paweł Franczak i Pan Pawła Kulisa wspólnicy spółki cywilnej prowadzący działalność pod nazwą: „STARY DOM” s.c. reprezentowani przez r.pr. Jagnę Kowalczyk- Fudali, Pan Andrzej Prochal, Pani Lucyna Bodziony, Pan Stanisław Bodziony, Pan Mirosław Bodziony, Pani Monika Bodziony oraz Pani Zuzanna Kołodziejczyk-Niewdany, Pan Jakub Niewdana, Pan Dariusz Sawka, Pani Anna Sawka, Pani Joanna Prochal, Pani Justyna Prochal, Pani Krystyna Niewdany, Pani Aleksandra Niewdany, Pan Michała Niewdany, Pani Alicja Rygiel-Stanek, Pani Katarzyna Cegielska, Pani Agnieszka Sobczak, Pana Przemysława Parola, Pana Józefa Niewdany, Pana Rafała Łętocha, Pani Beaty Łętocha, Pana Piotra Łętocha, Pani Eugenii Łętocha, Pana Stanisława Łętochy, Pana Jerzego Bielaka, Pana Stanisława Pietrzyka, Pani Joanny Pietrzyk, Pana Piotra Pietrzyka, Pani Anny Pietrzyk, Pani Marty Pietrzyk, Pana Piotra Stachnika, Pani Kingi Stachnik, Pani Moniki Stachnik, Pana Piotra Staszyńskiego, Pani Małgorzaty Staszyńskiej, Pani Joanny Hodur, Pana Krzysztofa Hodura, Pana Roberta Hodura, Pani Danuty Rymut, Pana Radosława Rymuta, Pani Elżbiety Nędzka, Pana Zdzisława Nędzka, Pani Katarzyny Nędzka, Pana Marcina Nędzka, Pana Tomasza Węsierskiego, Pani Anny Węsierskiej, Pana Jerzego Syrka, Pani Elżbiety Syrek, Pana Pawła Syrka, Pani Anety Synowskiej, Pana Dawida Synowskiego, Pani Ewy Domagałskiej, Pana Macieja Domagałskiego, Pana Kacpra Ochwata, Pani Marii Ochwata, Pana Tomasza Niewdany.

Wyjaśnić należy także, że w toku prowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* powziął informację o śmierci Pana Marka Stanka, który pismem z dnia 18 sierpnia 2022 r. złożył odwołanie od *decyzji Wojewody Małopolskiego*. Jak wynika z aktu dziedziczenia Rep. A. Nr 7822/2022, spadek po zmarłym w całości nabyła Pani Alicja Rygiel-Stanek.

W myśl art. 30 § 4 *kpa*, w sprawach dotyczących praw zbywalnych lub dziedzicznych w razie zbycia prawa lub śmierci strony w toku postępowania na miejsce dotychczasowej strony wstępują jej następcy prawni. Mając na uwadze powyższe, jako następcy prawnemu Pana Marka Stanek, prawo do udziału w prowadzonym postępowaniu przysługuje Pani Alicji Rygiel-Stanek (która również złożyła odwołanie od *decyzji Wojewody Małopolskiego*).

W odwołaniach, wniesionych w terminie, skarżące strony podniosły zarzuty w sprawie *decyzji Wojewody Małopolskiego* oraz postępowania prowadzonego przez organ I instancji.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie - stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 15 kwietnia 2022 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rozwoju i Technologii (Dz. U. z 2022 r. poz. 838) - jest obecnie Minister Rozwoju i Technologii, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu I instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa

materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą, organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i art. 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Małopolskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu I instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie decyzją *Wojewody Małopolskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty zawarte we wniesionych odwołaniach.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, do wniosku załączono mapę w skali 1:500, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Do wniosku dołączono mapy zawierające projekty podziału nieruchomości (art. 11d ust. 1 pkt 3 ww. ustawy). Ponadto, przedstawiono analizę powiązania drogi z innymi drogami publicznymi oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu, określono nieruchomości lub ich części, które planowane są do przejęcia na rzecz Skarbu Państwa, oraz określono nieruchomości lub ich części, z których korzystanie będzie ograniczone.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej *inwestor* dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi.

Wskazać również trzeba, iż w dniu 19 września 2020 r. weszła w życie ustawa z dnia 13 lutego 2020 r. o zmianie ustawy Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 471), zwana dalej „*ustawą nowelizującą*”. Jednocześnie wydane zostało rozporządzenie Ministra Rozwoju z dnia 11 września 2020 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (t.j. Dz. U. z 2020 r. poz. 1609).

Zgodnie z § 25 tego rozporządzenia, uchylone zostało dotychczasowe rozporządzenie Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1935), zwane dalej „*rozporządzeniem w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego*”.

Jednakże w myśl art. 26 *ustawy nowelizującej*, przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie znowelizowanych przepisów, *inwestor* może do wniosku o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę albo wniosku o zatwierdzenie projektu budowlanego, albo zgłoszenia budowy załączyć projekt budowlany sporządzony na podstawie przepisów ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym. Jednocześnie, zgodnie z art. 27 ust. 1 pkt 1 *ustawy nowelizującej* do zamierzeń budowlanych realizowanych w oparciu o projekt budowlany sporządzony na podstawie przepisów dotychczasowych w sytuacji, gdy opracowany został projekt budowlany zgodny z dotychczasowymi przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. –

Prawo budowlane (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 682), zwanej dalej „ustawą Prawo budowlane”, dalszy przebieg procesu inwestycyjnego razem z postępowaniem w sprawie pozwolenia na budowę będzie się odbywał według dotychczasowych przepisów ustawy *Prawo budowlane*.

Zauważyć należy, że norma intertemporalna art. 26 ustawy nowelizującej umożliwia postępowanie się projektem budowlanym sporządzonym na podstawie przepisów ustawy *Prawo budowlane* w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 września 2020 r., bez odwołania się do rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego. W ocenie Ministra racjonalny ustawodawca, decydując się na możliwość postępowania się przez pewien okres standardami sporządzania projektu budowlanego na poprzednich zasadach, objął tą normą nie tylko ustawę *Prawo budowlane*, w brzmieniu obowiązującym do dnia 19 września 2020 r., ale także wszystkie niezbędne do sporządzenia dokumentacji projektowej na cele prawne akty wykonawcze wydane na podstawie tej ustawy i kompatybilne z jej nieobowiązującą wersją. W innym wypadku cel art. 26 ustawy nowelizującej nie zostałby osiągnięty, gdyż *ustawa Prawo budowlane* reguluje tylko podstawowe aspekty i zasady sporządzenia tej dokumentacji (podobnie Wojewódzki Sąd Administracyjny w Lublinie w wyroku z dnia 8 czerwca 2021 r., sygn. akt II SA/Lu 129/21 – wyrok nieprawomocny; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 24 listopada 2022 r., sygn. akt VII SA/Wa 1671/22).

Tym samym, mając na uwadze przedłożony przez inwestora projekt budowlany, zgodnie z art. 26 ustawy nowelizującej przedmiotowa sprawa podlega rozpatrzeniu w oparciu o przepisy ustawy *Prawo budowlane*, w brzmieniu dotychczas obowiązującym, a także w oparciu o przepisy rozporządzenia w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego.

Projekt budowlany został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy *Prawo budowlane*. Zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z:

- decyzją Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 28 października 2016 r., znak: OO.4210.2015.ASu, ustalającą środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Budowa obwodnicy Zabierzowa w ciągu drogi krajowej nr 79”, zwaną dalej „decyzją RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach”,
- postanowieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 12 lipca 2022 r. znak: OO.4222.6.2021.ASu, uzgadniającym realizację przedmiotowego przedsięwzięcia i określającym warunki jego realizacji, zwanym dalej „postanowieniem uzgadniającym”, sprostowanym w części postanowieniem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie z dnia 22 lipca 2022 r., znak: OO.4222.6.2021.ASu,
- decyzją Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie Państwowego Gospodarstwa Wody Polskie z dnia 31 sierpnia 2021 r., znak: KR.RUZ.4210.34.2021.MLP, w przedmiocie udzielenia pozwolenia wodnoprawnego, sprostowaną i uzupełnioną postanowieniami Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Krakowie Państwowego Gospodarstwa Wody Polskie,

- decyzją Prezesa Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie z dnia 8 grudnia 2021r., nr 112/2021/KUZ, znak: KUZ.4210.41.2021, utrzymującą w mocy decyzję Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarstwa Wodnego w Krakowie z dnia 31 sierpnia 2021 r., znak: KR.RUZ.4210.34.2021.MLP,
- postanowieniami Wojewody Małopolskiego w przedmiocie udzielenia zgody na odstąpienie od przepisów techniczno-budowlanych.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez *inwestora* projektu budowlanego, organ odwoławczy stwierdził, że spełnia on wymagania określone w art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane* oraz w *rozporządzeniu w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego*.

Do wniosku *inwestor* dołączył również wymagane opinie, o których mowa w art. 11b ust. 1 oraz art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, bądź dowody potwierdzające doręczenie wystąpień o ich wydanie, w przypadku ich niewydania, co należało potraktować się jako brak zastrzeżeń do wniosku. Ponadto, *inwestor* dołączył również wymagane przepisami odrębnymi akty administracyjne.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej, organ odwoławczy uznał, że zawiera on elementy wskazane w art. 11b oraz art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej*. Na etapie postępowania odwoławczego wyjaśnieniu podlegała jedynie kwestia dotycząca załącznika do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, o którym mowa w art. 11d ust 1 pkt 7b *specustawy drogowej*, tj. załącznika graficznego określającego przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Następnie organ odwoławczy poddał kontroli przeprowadzone przez Wojewodę Małopolskiego postępowanie w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. przedsięwzięcia i stwierdził, co następuje.

W ocenie organu II instancji, Wojewoda Małopolski prawidłowo poinformował stronę o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, poinformował stronę o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a także o miejscu, w którym strona może zapoznać się z tą dokumentacją, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował stronę o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Małopolski pismem z dnia 5 listopada 2021 r., znak: WI.VI.7820.1.40.2021.AL, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysyłając zawiadomienia na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy.

Z uwagi na obowiązek przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, wynikający z *decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach*, działającej na podstawie art. 89 ust. 1 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2023 r., poz. 1094 z późn. zm.),

zwanej dalej „ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie”, pismem z dnia 9 listopada 2021 r., znak: WI-VI.7820.1.40.2021.AL, Wojewoda Małopolski zwrócił się do Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie o uzgodnienie warunków realizacji przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego.

Podczas procedowania w kwestii ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, na etapie postępowania prowadzonego przez Wojewodę Małopolskiego, został zapewniony udział społeczeństwa w trybie art. 33-36 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie. Jak wynika z akt niniejszej sprawy, Wojewoda Małopolski podał do publicznej wiadomości informację o przystąpieniu do przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, jak również o możliwości zapoznania się z dokumentacją sprawy oraz składania uwag i wniosków w przedmiotowej sprawie.

Po przeprowadzeniu ponownej oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie wydał w dniu 12 lipca 2022 r. *postanowienie uzgadniające*, sprostowane następnie postanowieniem z dnia 22 lipca 2022 r. znak: OO.4222.6.2021.ASu.

W toku postępowania przed Wojewodą Małopolski skarżący wnieśli zastrzeżenia i wnioski odnośnie rzeczony inwestycji drogowy, które organ pierwszej instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do poruszonych zagadnień.

Uznając, że zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na wydanie rozstrzygnięcia, Wojewoda Małopolski wydał decyzję z dnia 1 sierpnia 2022 r., o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowy. Nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności, Wojewoda Małopolski podzielił argumenty przedstawione przez *inwestora*.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowy*, Wojewoda Małopolski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń. Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych *decyzją Wojewody Małopolskiego*, organ I instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 3 sierpnia 2022 r., znak: WI-VI.7820.40.2021.AL, wysłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowy*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana *decyzja Wojewody Małopolskiego* czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowy*, zawiera bowiem wszystkie niezbędne elementy określone w tym przepisie. Zaskarżona *decyzja Wojewody Małopolskiego* określa również termin wydania nieruchomości, lub wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowy*. Pozytywnie należy ocenić określenie przez Wojewodę Małopolskiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowy* – ww. terminu na 121 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowy. Organ zobowiązany był bowiem tak uczynić wobec uzasadnionego wystąpienia przez *inwestora* o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, iż przepis art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwia organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie co do istoty sprawy.

Organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę zobowiązany jest uwzględniać zmiany stanu prawnego i faktycznego sprawy zaistniałe po wydaniu zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji. Mając to na uwadze, zauważyć należy, iż w piśmie z dnia 13 grudnia 2022 r., znak: WS-II.7570.5.289.2022.JB, Wojewoda Małopolski poinformował o rozbieżnościach ewidencyjnych w zakresie działki nr 708/1 o powierzchni 0,0363 ha w obrębie 0004 Bolechowice, gmina Zabierzów, powiat krakowski, przeznaczonej pod przedmiotową inwestycję drogową.

Z dokonanej przez organ odwoławczy analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym treści *decyzji Wojewody Małopolskiego*, projektu zagospodarowania terenu, stanowiącego część projektu budowlanego zatwierdzonego jako załącznik do *decyzji Wojewody Małopolskiego*, jak również map z projektem podziału nieruchomości, wynikało, że działka nr 708, obręb 0004 Bolechowice, gmina Zabierzów została objęta w części liniami rozgraniczającymi teren planowanego przedsięwzięcia i uległa podziałowi na działkę nr 708/1 (przeznaczoną pod planowaną inwestycję drogową) i na działkę nr 708/2 (pozostającą własnością dotychczasowego właściciela). Natomiast pismem z dnia 13 grudnia 2022 r., znak: WS-II.7570.5.289.2022.JB, Wojewoda Małopolski poinformował, że została ujawniona zmiana polegająca na tym, że w miejsce działki nr 708 wprowadzono działki nr 708/3, nr 708/4 i nr 708/5 położone w obrębie 0004 Bolechowice, jednostka ewidencyjna Zabierzów, powiat krakowski.

W związku z powyższym organ II instancji pismem z dnia 23 stycznia 2023 r., znak: DLI-II.7621.35.2022.PMJ.7, wezwał *inwestora* do przedłożenia zamiennej dokumentacji projektowej i mapowej, uwzględniającej ww. okoliczności. Wnioskowana dokumentacja została przekazana przy piśmie *inwestora* z dnia 26 kwietnia 2023 r. Stosownie więc do ww. dokumentów, działka ewid. nr 708/5 z obrębu 0003 Bolechowice uległa podziałowi na działki o nr 708/6 (przechodzącą pod inwestycję) oraz o nr 708/7 (pozostającą u dotychczasowego właściciela).

Konsekwencją opisanych powyżej okoliczności zaistniałych w toku postępowania odwoławczego w sprawie *decyzji Wojewody Małopolskiego*, są - dokonane na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* - zmiany, szczegółowo określone w punkcie I niniejszej decyzji. *Minister* dokonał odpowiednich zmian w rozstrzygnięciu *decyzji Wojewody Małopolskiego*, jak i w załącznikach graficznych do tej decyzji, uwzględniających opisane powyżej okoliczności dotyczące ww. działki nr 708/5.

Organ odwoławczy dokonując rozstrzygnięcia, o którym mowa w pkt I przedmiotowej decyzji, uznał, że nie narusza ono zasad dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*. Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji organ odwoławczy stwierdza, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy drogowej* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w punkcie I niniejszej decyzji. W związku z powyższym, w pkt II niniejszej decyzji *Minister* utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję w pozostałym zakresie.

Uzasadniając natomiast rozstrzygnięcie podjęte w pkt III niniejszej decyzji, tj. umorzenie postępowania odwoławczego w zakresie odwołań wniesionych przez Panią Zuzannę Kołodziejczyk-Niewdanę, Pana Jakuba Niewdanę, Pana Dariusza Sawkę, Panią Annę Sawkę, Panią Joannę Prochal, Panią Justynę Prochal, Panią Krystynę Niewdanę, Panią Aleksandrę Niewdanę, Pana Michała Niewdanę, Panią Alicję Rygiel-Stanek, Panią Katarzynę Cegielską, Panią Agnieszkę Sobczak, Pana Przemysława Parola, Pana Józefa Niewdanę, Pana Rafała Łętochę, Panią Beatę Łętochę, Pana Piotra Łętochę, Panią Eugenie Łętochę, Pana Stanisława Łętochę, Pana Jerzego Bielaka, Pana Stanisława Pietrzyka, Panią Joannę Pietrzyk, Pana Piotra Pietrzyka, Panią Annę Pietrzyk, Panią Martę Pietrzyk, Pana Piotra Stachnika, Panią Kingę Stachnik, Panią Monikę Stachnik, Pana Piotra

Staszyńskiego, Panią Małgorzatę Staszyńską, Panią Joannę Hodur, Pana Krzysztofa Hodura, Pana Roberta Hodura, Panią Danutę Rymut, Pana Radosława Rymuta, Panią Elżbietę Nędzka, Pana Zdzisława Nędzka, Panią Katarzynę Nędzka, Pana Marcina Nędzka, Pana Tomasza Węsierskiego, Panią Annę Węsierską, Pana Jerzego Syrka, Panią Elżbietę Syrek, Pana Pawła Syrka, Panią Anetę Synowską, Pana Dawida Synowskiego, Panią Ewę Domagałską, Pana Macieja Domagałskiego, Pana Kacpra Ochwatę, Panią Marię Ochwatę, Pana Tomasza Niewdane, *Minister* stwierdził, co następuje.

Jedną z podstawowych czynności organu odwoławczego jest określenie, czy odwołania od decyzji organu I instancji wniosły osoby, którym przysługuje interes prawny do bycia stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. Powyższy obowiązek wynika wprost z art. 127 § 1 *kpa*, który stanowi, że odwołanie od decyzji służy stronie.

Wyjaśnić należy, że przepisy *specustawy drogowej* nie zawierają definicji strony postępowania prowadzonego w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. Z przepisów ww. ustawy wynika jedynie, iż stroną tego postępowania jest z pewnością *inwestor*. Natomiast katalog „pozostałych stron” postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej ustalany być musi w oparciu o art. 28 *kpa*. Zgodnie bowiem z art. 11c *specustawy drogowej*, do postępowania w sprawach dotyczących wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stosuje się przepisy *kpa*, z zastrzeżeniem przepisów tej ustawy.

Przy czym podkreślić należy, że w przedmiotowej sprawie nie ma zastosowania art. 28 ust. 2 *ustawy Prawo budowlane*, zgodnie z którym stronami są właściciele, użytkownicy wieczysti lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu budowlanego. Został on bowiem wyłączony na mocy art. 11 i ust. 1 *specustawy drogowej*. Wyłączenie tego przepisu nie oznacza, że stronami postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie mogą być podmioty wskazane w art. 28 ust. 2 *ustawy Prawo budowlane*. W ich przypadku przysługiwanie przysięgi strony uzależnione jest bowiem od spełnienia przesłanek wskazanych w art. 28 *kpa*.

Do kręgu „pozostałych stron” zaliczyć można, mając na uwadze treść *specustawy drogowej*, właścicieli, użytkowników wieczystych nieruchomości oraz podmioty, którym przysługują ograniczone prawa rzeczowe do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z art. 28 *kpa* stroną postępowania administracyjnego jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowoadministracyjnym „pojęcie interesu prawnego” ma charakter materialnoprawny, to znaczy, że musi wynikać z przepisów prawa materialnego, czyli normy prawnej stanowiącej podstawę ustalenia uprawnienia lub obowiązku. Nie wystarczy wykazanie jakiegokolwiek interesu, ale musi mieć on charakter prawny, a więc musi istnieć norma prawna przewidująca w określonym stanie faktycznym i w odniesieniu do określonego podmiotu możliwość wydania określonej decyzji lub podjęcia czynności” (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 marca 2001 r., sygn. akt I SA 2312/99, Lex nr 78956). Podkreślenia również wymaga konieczność odróżniania interesu prawnego od interesu faktycznego. Pod pojęciem „interes prawny” należy rozumieć interes zgodny z prawem i interes chroniony przez prawo.

Mieć interes prawny to coś więcej niż mieć interes faktyczny w sprawie. Interes prawny musi wynikać z norm prawa materialnego, regulujących określoną sferę stosunków społecznych. Natomiast z interesem faktycznym mamy do czynienia wtedy, kiedy to dany

podmiot jest wprawdzie bezpośrednio zainteresowany rozstrzygnięciem sprawy administracyjnej, jednak nie może wskazać przepisu prawa powszechnie obowiązującego, który stanowiłby podstawę jego roszczenia i w konsekwencji uprawniał go do żądania stosownych czynności organu administracji (por. np. postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 września 2014 r., sygn. akt II OZ 819/14, Lex nr 1530827).

Ponadto, samo uczestniczenie jakiejś osoby (fizycznej lub prawnej) w postępowaniu administracyjnym samo przez się nie czyni z niej strony (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, sygn. akt VI SA/Wa 42/2004, niepublikowany). Podmiot, dla którego z przepisów prawa materialnego nie wynikają żadne uprawnienia ani obowiązki, nie ma przymiotu strony w świetle art. 28 *kpa* i nie jest legitymowany do żądania wszczęcia postępowania, czy też kwestionowania zapadłych w tym postępowaniu rozstrzygnięć.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, zauważyć należy, iż jak wynika ze zgromadzonego przez Wojewodę Małopolskiego materiału dowodowego, Pani Zuzanna Kołodziejczyk-Niewdana, Pan Jakub Niewdana, Pan Dariusz Sawka, Pani Anna Sawka, Pani Joanna Prochal, Pani Justyna Prochal, Pani Krystyna Niewdana, Pani Aleksandra Niewdana, Pan Michał Niewdana, Pan Mark Stanek, Pani Alicja Rygiel-Stanek, Pani Katarzyna Cegielska, Pani Agnieszka Sobczak, Pan Przemysław Parol, Pan Józef Niewdana, Pan Rafał Łętoch, Pani Beata Łętoch, Pan Piotr Łętoch, Pani Eugenia Łętoch, Pan Stanisław Łętoch, Pan Jerzy Bielak, Pan Stanisław Pietrzyk, Pani Joanna Pietrzyk, Pan Piotra Pietrzyk, Pani Anna Pietrzyk, Pani Marta Pietrzyk, Pan Piotr Stachnik, Pani Kinga Stachnik, Pani Monika Stachnik, Pan Piotr Staszyński, Pani Małgorzata Staszyńska, Pani Joanna Hodur, Pan Krzysztof Hodur, Pan Robert Hodur, Pani Danuta Rymut, Pan Radosław Rymut, Pani Elżbieta Nędzka, Pani Zdzisława Nędzka, Pani Katarzyna Nędzka, Pana Marcin Nędzka, Pana Tomasz Węsierski, Pani Anna Węsierska, Pan Jerzy Syrek, Pani Elżbieta Syrek, Pan Pawł Syrek, Pani Aneta Synowska, Pan Dawida Synowski, Pani Ewa Domagalska, Pan Macieja Domagalsk, Pana Kacpr Ochwat, Pani Maria Ochwat, Pan Tomasz Niewdana nie figurują jako właściciele ani użytkownicy wierzchości nieruchomości objętych wnioskiem o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej, a następnie objętych *decyzją Wojewody Małopolskiego*. W aktach sprawy brak jest również dokumentów potwierdzających przysługujące im ograniczone prawo rzeczowe do nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o ustaleniu przedmiotowej lokalizacji.

Minister pismem z dnia 27 października 2022 r., znak: DLI-II.7621.35.2022.PMJ.2, wezwał ww. osoby do wykazania interesu prawnego dotyczącego zaskarżenia *decyzji Wojewody Małopolskiego*, wraz ze wskazaniem numeru działki ewidencyjnej, której ww. osoby są właścicielami lub przysługuje im ograniczone prawo rzeczowe, oraz do przedłożenia dokumentów potwierdzających posiadanie tytułu prawnego do tej działki ewidencyjnej.

Ww. osoby nie ustosunkowały się do ww. wezwania *Ministra*, a tym samym nie wykazały interesu prawnego uprawniającego do podważania *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Mając na uwadze fakt, że odwołanie zostało wniesione przez podmioty nieposiadające przymiotu strony w rozumieniu art. 28 *kpa*, organ odwoławczy stwierdził, że zachodzi przesłanka bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego w rozumieniu art. 105 § 1 *kpa*. Stwierdzenie przez organ odwoławczy, że wnoszący odwołanie nie jest stroną w rozumieniu art. 28 *kpa*, skutkuje koniecznością wydania przez organ decyzji o umorzeniu postępowania odwoławczego na podstawie art. 138 § 1 pkt 3 *kpa*. Wobec powyższego oraz biorąc pod uwagę oceną prawną zawartą w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 stycznia 2019 r., sygn. akt II OSK 468/17 (opubl. Centralna

Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), dotyczącą konieczności orzekania co do wszystkich odwołań (w tym tych niepochozących od stron) w jednej decyzji, orzeczono jak w pkt III rozstrzygnięcia niniejszej decyzji.

Rozpatrując zaś zarzuty Pani Janiny Miczek Pana Wiesława Miczek, Stowarzyszenia Ogrodowego Brzezina, Pani Anety Makuły, Pana Piotra Podolskiego reprezentowanego przez adw. Marka Migasa, Pani Magdaleny Ziąbka, Pani Katarzyny Blus i Pana Konrada Kaczmarczyka, Pana Pawła Franczaka i Pana Pawła Kulisa wspólników spółki cywilnej prowadzących działalność pod nazwą: „STARY DOM” s.c. reprezentowanych przez r.pr. Jagnę Kowalczyk-Fudali, Pana Andrzeja Prochala, Pani Lucyny Bodziony, Pana Stanisława Bodziony, Pana Mirosława Bodziony i Pani Moniki Bodziony, w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i Minister działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to inwestor we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależnić zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie sądowoadministracyjnym poglądem dotyczącym przedmiotowej materii (zob. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 13 listopada 2018 r., sygn. akt II OSK 2933/18, z 5 września 2018 r., sygn. akt II OSK 1737/18, z 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z 8 czerwca 2017 r., sygn. akt II OSK 2572/15, z 19 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 1373/16, z 25 maja 2016 r., sygn. akt II OSK 524/16, z 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z 1 kwietnia 2015 r., sygn. akt II OSK 106/15, z 24 lutego 2015 r., sygn. akt II OSK 3221/14, z 2 kwietnia 2014 r., sygn. akt II OSK 2621/12, z 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14, z 26 lipca 2013 r. sygn. akt II OSK 762/13, z 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, z 18 listopada 2010 r., sygn. akt II OSK 1968/10, z 20 stycznia 2010 r., sygn. akt II OSK 2416/10, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych), organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we

wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, „Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wyłączenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r. poz. 518 ze zm.)”. Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne [art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 344 z późn. zm.)] w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonej; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonej. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonej nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Co więcej, wyjaśnić należy, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy *ustawy Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 *ustawy Prawo budowlane*, w razie spełnienia

wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę (decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej). Wynika z powyższego, że decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10).

Wobec powyższego, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zarzutów podniesionych przez skarżących. *Inwestor*, stosownie do wezwania organu odwoławczego, w pismach z dnia 8 listopada 2021 r. odniósł się zarzutów wskazanych w odwołaniach. Stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącym, zawiadamiając jednocześnie, stosownie do art. 10 *kpa*, o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów. Strony, skorzystały z powyższego prawa i w toku postępowania odwoławczego składały również dalsze zastrzeżeń w sprawie, które organ II instancji wziął pod uwagę w toku prowadzonego postępowania.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora*, jak również zarzutów stron skarżących, *Minister* stwierdza, że objęcie zakresem działek będących własnością skarżących, w sposób wskazany we wniosku *inwestora*, a następnie w *decyzji Wojewody Małopolskiego*, nie narusza prawa.

W pierwszej kolejności *Minister* odniósł się do wniosków Pani Magdaleny Ziąbka, Pani Katarzyny Blus i Pana Konrada Kaczmarczyka oraz Pani Janiny Miczek i Pana Wiesława Miczek o wykup nieruchomości w trybie art. 13 ust. 3 *specustawy drogowej*.

Wyjaśnić należy, iż ustawodawca w przepisie tym zabezpieczył interesy właścicieli nieruchomości, które jedynie w części niezbędne są do realizacji inwestycji, a pozostała część nieruchomości na skutek podziału nie nadaje się do prawidłowego wykorzystywania na dotychczasowe cele. Wykup pozostałej po podziale części nieruchomości odbywa się poza postępowaniem administracyjnym w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej i nie podlega załatwieniu w drodze decyzji administracyjnej. Takie żądanie właściciela nie jest prostą kontynuacją postępowania administracyjnego, w którym część nieruchomości zajmowana jest pod inwestycję drogową, czy też nowym postępowaniem administracyjnym w tym przedmiocie. Jest to roszczenie cywilnoprawne, którego w razie sporu strona może dochodzić przed sądem powszechnym.

Wyjaśnić także należy, iż Pani Katarzyna Blus i Pan Kondrat Kaczmarczyk powołują się także na działki nr 194/4, nr 194/5 i wnoszą o ich wykup. Zaznaczyć jednak należy, iż tryb ten dotyczy działki stanowiącej część pozostałą po dokonanych podziale nieruchomości w ramach decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, która nie nadaje się do wykorzystania zgodnego z dotychczasowym przeznaczeniem, natomiast ww. działki nie zostały objęte przedmiotowym zamierzeniem budowlanym.

Odnosząc się do zarzutu Pani Magdaleny Ziąbki, iż na spotkaniu w Urzędzie Gminy Zabierzów zostały jej przedstawione mapy, z których wynikało, że podział jej nieruchomości miał być przeprowadzony w taki sposób, aby w jej posiadaniu nie pozostały nieużyteczne części działek, a tymczasem fragment jej działki, który według geodetów miał być przejęty pod obwodnicę, pozostał jednak w jej posiadaniu, wskazać należy, iż powyższa kwestia nie jest przedmiotem prowadzonego postępowania w sprawie *decyzji Wojewody Małopolskiego*, a tym samym – nie wywiera żadnego wpływu

na prawidłowość decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej. Przedmiotem oceny organu orzekającego w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie są bowiem konsultacje społeczne przeprowadzane przez inwestora, gdyż przeprowadzenia takich konsultacji nie wymagają przepisy prawa, a w szczególności przepisy *specustawy drogowej*. Przedmiotem kontroli ze strony organu nie są również działania inwestora, mające na celu przygotowanie się do złożenia wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Jednocześnie podkreślić należy, iż ocenie organu pod kątem zgodności z przepisami prawa podlega taki kształt inwestycji, jaki został wyrażony we wniosku o wydanie decyzji, a nie inne – poprzednie koncepcje przebiegu inwestycji rozważane przez inwestora.

Ponadto Pani Magdalena Ziábka wskazała, iż nie miała możliwości zapoznania się z aktualnymi mapami w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie.

Jak wynika z akt administracyjnych sprawy, organ pierwszej instancji pismem z dnia 3 sierpnia 2022 r., znak: WI-VI.7820.1.40.2021.AL, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim w Krakowie oraz w odpowiednich urzędach gmin właściwych z uwagi na przebieg drogi oraz w urzędowych publikatorach teleinformatycznych – Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów oraz w prasie lokalnej. W obwieszczanych oraz zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy. Jednocześnie, jak już wskazano w niniejszej decyzji, organ wojewódzki dochował również należytej procedury w zawiadomieniu stron postępowania o wszczęciu postępowania. W związku z powyższym za chybiony należy uznać zarzut braku możliwości zapoznania się z aktami sprawy.

Odnosząc się zaś do zarzutów Pani Anety Makuły, właścicielki działki 900/2 obręb 0007 Modlniczka, gmina Wielka Wieś, która została podzielona na działkę nr 900/3 (przeznaczoną pod inwestycję) i na działkę nr 900/4 (pozostającą u dotychczasowego właściciela), w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, iż wariantowanie przebiegu inwestycji drogowej odbywa się na etapie postępowania w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań przedsięwzięcia i to właśnie w tych postępowaniach strony mogły wnosić uwagi co do trasy projektowanej inwestycji.

To na etapie postępowania środowiskowego, zakończonego wydaniem *decyzji RDOŚ o środowiskowych warunkach* dla rzeczzonego przedsięwzięcia inwestycyjnego, nastąpiła ocena oddziaływania na środowisko przedmiotowej inwestycji, w tym przyjęcie wariantu jej lokalizacji, jak również w tym postępowaniu zostały przeanalizowane wszelkie kwestie dotyczące oddziaływania inwestycji na środowisko i ludzi.

Ponadto wyjaśnić należy, iż organy orzekające w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie posiadają kompetencji do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji, czy też do zmiany proponowanych rozwiązań, co do jej kształtu, przebiegu i parametrów. Gospodarzem projektu jest tylko inwestor, zaś organ wydający decyzję w oparciu o przedłożony projekt nie jest uprawniony do ingerowania w jego założenia, w tym w przebieg inwestycji liniowej.

Tym samym, to *inwestor* dokonuje wyboru najkorzystniejszych rozwiązań, a rola organu ogranicza się do sprawdzenia kompletności wniosku w świetle wymogów ustawowych oraz tego, czy przedstawiona koncepcja mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Stosownie bowiem do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można

uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami.

Potwierdza to bogate orzecznictwo sądownoadministracyjne dotyczące spraw z zakresu inwestycji drogowych prowadzonych na podstawie *specustawy drogowej*, które jasno wskazuje, iż w przypadku realizacji tego typu przedsięwzięć organ administracji nie może dokonywać jakichkolwiek zmian np. w zakresie lokalizacji, przebiegu oraz planowanych parametrów technicznych konkretnej inwestycji. Organ wydający zezwolenie realizacyjne nie może w ramach tych przepisów uznaniowo modyfikować przebiegu linii rozgraniczających oraz linii podziału, jeżeli zaproponowane rozwiązanie projektowe nie narusza prawa. Rolą orzekającego w sprawie organu jest sprawdzenie kompletności wniosku w świetle wymogów ustawowych oraz tego, czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Jeśli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczany w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy też przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Liniowy charakter inwestycji drogowych dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją. W żadnym razie nie może być w takiej sytuacji mowy o niedopuszczalnej ingerencji. Jak wyżej bowiem zasygnalizowano, zakres badania przez organy w kwestiach badania zasadności "wywłaszczenia" i badania zasadności określonego przebiegu drogi ogranicza się do kontroli zgodności z przepisami wariantu przedstawionego przez wnioskodawcę bez prawa do dokonywania zmian w przedstawionej przez inwestora koncepcji przebiegu drogi (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II OSK 156/21, z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt II OSK 852/21, z dnia 5 sierpnia 2021 r. sygn. akt II OSK 1235/21, z dnia 14 września 2021 r. sygn. akt II OSK 1332/21, z dnia 30 września 2021 r. sygn. akt II OSK 193/21).

Należy wskazać również, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Małopolskiego, jak i *Ministra*, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącej strony, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżącą zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia. Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez *inwestora*. Jak już wskazano, do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym.

W związku z powyższym bez znaczenia dla prawidłowości przedmiotowego postępowania pozostają podnoszone przez ww. skarżącą kwestie dotyczące ewentualnych utrudnień polegających na wydłużeniu drogi do szkoły, kościoła bądź ośrodka zdrowia.

Dodać należy, iż zezwolenie na realizację inwestycji w zakresie dróg publicznych w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony *inwestora*, a z drugiej strony osób, których prawa lub interesy mogą być zagrożone lub naruszone w związku z realizacją takiej inwestycji. Granice tych praw i interesów określają przepisy *specustawy drogowej, ustawy Prawo budowlane* oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi

inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji w zakresie dróg użytku publicznego.

Nie wydaje się zatem możliwe zaprojektowanie inwestycji w zakresie dróg publicznych o takim przebiegu przez nieruchomości niestanowiące własności publicznej, który nie wzbudzałby sprzeciwu przynajmniej części właścicieli tych nieruchomości. Sprzeciw taki wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania własności nieruchomości przez jej dotychczasowego właściciela, jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności. W takich okolicznościach *inwestor* zawsze będzie narażony na niezadowolenie części właścicieli działek z przyjętych rozwiązań lokalizacyjnych i projektowych, ponieważ to on samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych a następnie techniczno-wykonawczych inwestycji.

Bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy są także zarzuty strony skarżącej dotyczące braku możliwości odtworzenia ogrodzenia, bowiem powyższa kwestia nie jest przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej i nie stanowi przedmiotu samej decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej. Wskazać przy tym należy, iż z uwagi na zajęcie części nieruchomości należącej do skarżącej przysługuje jej odszkodowanie w trybie *specustawy drogowej* (ustalone *decyzją Wojewody Małopolskiego* w odrębnym postępowaniu), zaś za inne szkody - możliwość uzyskania odszkodowanie na zasadach ogólnych. Ponadto *inwestor* wyjaśnił, iż możliwe jest odtworzenie ogrodzenia pomiędzy istniejącą siecią gazową i przebudowaną napowietrzną linią elektroenergetyczną na terenie działki dotychczasowego właściciela. Przebieg linii ogrodzenia będzie równoległy do nowej granicy pasa drogowego ul. Kasztanowej.

Odnośnie zaś wniosku Pani Anety Mikuły przeprojektowania sieci elektroenergetycznej na działce skarżącej, *inwestor* jako podmiot wyspecjalizowany w przedmiotowej dziedzinie i posiadający odpowiednią wiedzę fachową, wyjaśnił, że istniejący słup zlokalizowany jest w stanie istniejącym w granicach działki nr 900/2. W rozwiązaniach projektowych słup został przesunięty o około 1 m od pierwotnej lokalizacji (około 0,6m w głąb działki). Odległość budynku od przewodu istniejącego wynosi 9,6m, a od przewodu projektowanego 9,4 m. Tym samym zmiana odległości w żaden istotny sposób nie wpłynie na możliwości konserwacji budynku przy użyciu dźwigów i zwyzek, w stosunku do stanu istniejącego.

Wyraźnego podkreślenia wymaga, iż organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie ma podstaw do zakwestionowania przyjętych przez *inwestora* rozwiązań technicznych, jak również nie może nakazać *inwestorowi* zmiany przyjętych rozwiązań projektowych. Powyższe wykracza bowiem poza zakres uprawnień organu. Ponownie warto zaznaczyć też, że decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez *inwestora* wymagań określonych w przepisach prawa, organ architektoniczno-budowlany zobligowany jest zezwolić na realizację inwestycji drogowej.

Za chybiony należy uznać także zarzut Pani Anety Mikuły dotyczący braku przeprowadzenia konsultacji społecznych.

Jak już zasygnalizowano w niniejszej decyzji, przepisy *specustawy drogowej* nie zobowiązują *inwestora* do poprzedzenia wystąpienia z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej przeprowadzeniem uzgodnień, czy też

konsultacji, które miałyby na celu ustalenie przebiegu projektowanej inwestycji, czy też konkretnych rozwiązań projektowych z właścicielami terenów objętych zakresem inwestycji. Uzależnienie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej od uprzedniego przeprowadzenia takich konsultacji bądź uzgodnień byłoby wprowadzeniem pozaustawowej przesłanki, co byłoby sprzeczne z obowiązującymi w tym zakresie przepisami prawa.

Ponadto wyjaśnić należy, iż Pani Aneta Makuła jako dysponująca nieruchomościami na konkretnym odcinku planowanej inwestycji, może skutecznie kwestionować decyzję Wojewody Małopolskiego jedynie w zakresie, w jakim dotyczy ona jej interesu prawnego wynikającego z tytułów praworzeczowych przysługujących do nieruchomości położonej w obszarze projektowanej inwestycji drogowej. Osoba posiadająca prawo własności, użytkownika wieczystego lub inne ograniczone prawo rzeczowe jest stroną decyzji, ale tylko w części dotyczącej jej nieruchomości (tak M. Wolanin, Ustawa o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych. Komentarz 2. wydanie, C.H. Beck Warszawa 2010). Założenie to pozwala na stwierdzenie, iż skarżąca nie posiada interesu prawnego do żądania zmiany przebiegu lokalizacji inwestycji w zakresie nieruchomości do niej nienależących, ani nie może występować w imieniu mieszkańców w stosunku do ich nieruchomości.

Odnosząc się do zarzutów Pana Piotra Podolskiego, właściciela działek nr 385/106 i nr 385/113 obręb 0003 Brzeziny, gmina Zabierzów, które zostały podzielone odpowiednio na działki nr 385/117 (przeznaczoną pod inwestycję), nr 385/118 i nr 385/119 (pozostającą u obecnego właściciela) oraz nr 385/122 (przeznaczoną pod inwestycję), nr 385/123 i nr 385/124 (pozostających u obecnego właściciela), w zakresie naruszenia art. 11f *specustawy drogowej* poprzez uznanie, że organ wydający decyzję związany jest wnioskiem *inwestora*, stwierdzić należy, iż powyższy zarzut jest chybiony. Orzecznictwo bowiem jest zgodne, co do tego, że przepisy *specustawy drogowej* nie dają organowi kompetencji do rozstrzygnięcia o racjonalności i słuszności przebiegu planowanej inwestycji, jak również do ingerowania w przebieg planowanej trasy bądź też w zaproponowane przez *inwestora* rozwiązania techniczne. Z przepisu art. 11d ustawy wynika bowiem jednoznacznie, że to *inwestor* decyduje o przebiegu trasy, a także o najkorzystniejszych, z jego punktu widzenia, rozwiązaniach techniczno-organizacyjnych. Żaden przepis nie nakłada na *inwestora* obowiązku przedstawienia alternatywnych wariantów przebiegu drogi, co w konsekwencji oznacza, że ocena organu ogranicza się w zasadzie jedynie do zbadania kompletności złożonego wniosku, uzyskania przez *inwestora* stosownych uzgodnień, opinii i zezwoleń oraz zgodności z prawem wariantu przedstawionego przez wnioskodawcę. Z tego też powodu także zarzuty skarżącego w zakresie pominięcia przedstawianych przez niego alternatywnych propozycji przebiegu drogi nie są zasadne.

Mając na uwadze dominujące orzecznictwo sądownoadministracyjne w omawianym zakresie, ponownie podkreślić należy, iż organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. Stanowisko to jest ugruntowane i jednolite w orzecznictwie sądów administracyjnych i zostało już obszernie powołane w uzasadnieniu niniejszej decyzji, nie ma zatem potrzeby jego ponownego przytaczania.

Na marginesie wyjaśnić należy skarżącemu, iż w powoływanym przez niego wyroku o sygn. akt II OSK 1730/14, Naczelny Sąd Administracyjny orzekł m. in., iż weryfikacja przez organ orzekający w kwestii zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie może mieć na celu samej kontroli zasadności poszczególnych rozwiązań wskazanych we wniosku, ale ma na celu zbadanie niezbędności inwestycji do realizacji ogólnego celu przedsięwzięcia drogowego.

Wyjaśnić należy, iż w toku postępowania pierwszoinstancyjnego Wojewoda Małopolski wzywał *inwestora* o ustosunkowanie się do zarzutów skarżącego, a następnie *inwestor* zgodnie z wnioskiem Pana Piotra Podolskiego dokonał korekty sytuacyjnej drogi powiatowej nr 2128K tak, aby w mniejszym stopniu ingerowała w zagospodarowanie terenu jego przedsiębiorstwa.

Inwestor pismem z dnia 8 listopada 2022 r. wskazał, iż szczegółowe rozwiązanie skrzyżowania istniejącej drogi powiatowej nr 2128K, docelowej drogi powiatowej nr 2128K i docelowej drogi gminnej „A” wynikają również z warunków uzgodnienia z jej przyszłym zarządcą, tj. Zarządem Dróg Powiatu Krakowskiego. Konieczność zaprojektowania przedmiotowego skrzyżowania w formie ronda wynikała z prognozowanego natężenia ruchu i uwag przyszłego zarządcy drogi. Przesunięcie skrzyżowania w uzgodnionym kształcie na działkę nr 391/1 i nr 391/2 (numery działek przed podziałem) spowodowałoby wyjście poza granice decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Dodatkowo na działce nr 391/1 zlokalizowany jest obiekt wpisany do gminnej ewidencji zabytków, który nie był uwzględniony do rozbiórki w ramach dotychczasowego postępowania. Dojazd do działek nr 385/1 i nr 385/14 realizowany jest obecnie poprzez działkę nr 385/106, dlatego w ramach realizacji zadania zaprojektowano przebudowę istniejącego zjazdu publicznego na działkę nr 385/106, a zaprojektowane rozwiązania zapewniają dostęp do drogi publicznej i nie uniemożliwiają właścicielowi działek wykonania zjazdu w ramach odrębnego projektu uzgodnionego z docelowym zarządcą drogi.

Minister, po analizie akt przedmiotowej sprawy oraz zebranego materiału dowodowego, w tym wyjaśnień *inwestora*, stoi na stanowisku, że ingerencja w prawo własności skarżącego, na nieruchomościach, na których ma być realizowana budowa drogi, jest niezbędna dla realizacji tego celu.

Mając zaś na uwadze zarzuty skarżącego dotyczące dalszej możliwości prowadzenia działalności gospodarczej, ponownie wskazać należy, iż tego typu kwestie nie stanowią przedmiotu postępowania w sprawie udzielenia zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Jeszcze raz warto również wyjaśnić, że jeżeli w wyniku realizacji ww. inwestycji skarżący poniesie jakiegokolwiek szkody materialne, to będzie mu przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym. Podkreślić także należy ponownie, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Małopolskiego, jak i *Ministra*, nie jest prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżącego, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżącego zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia.

W związku z powyższym, za bezzasadny należy uznać zarzut skarżącego w zakresie naruszenia art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 *kpa*.

Zdaniem *Ministra* organ pierwszoinstancyjny podjął wszelkie kroki niezbędne do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego oraz do załatwienia sprawy mając na względzie interes społeczny i słuszny interes strony. Wydając decyzję wyjaśnił stan faktyczny sprawy, tj. wyczerpująco zebrał i rozpatrzył cały materiał dowodowy, mając na uwadze przepisy *specustawy drogowej*. Wszystkie istotne dla sprawy fakty i zdarzenia będące przedmiotem postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej zostały ustalone i ocenione, co znajduje odzwierciedlenie w uzasadnieniu decyzji.

W sprawie zakończonej wydaniem *decyzji Wojewody Małopolskiego* nie doszło także do naruszenia reguły praworządności (art. 6 *kpa*).

Zgodnie z art. 6 *kpa*, organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa. Wydając zaskarżoną decyzję, organ pierwszej instancji kierował się treścią przepisów prawa materialnego (*specustawy drogowej*), mających w sprawie zastosowanie. Przeprowadzona przez Wojewodę Małopolskiego odmienna ocena ustalonego stanu faktycznego nie dowodzi, że naruszono nałożony na organy obowiązek działania w granicach i na podstawie obowiązującego prawa. Nałożony na organy obowiązek działania w granicach i na podstawie obowiązującego prawa nie oznacza, iż organy orzekające w sprawie obowiązane są interpretować fakty i przepisy prawa jedynie w sposób zadowalający dla strony, a więc w sposób zbieżny z jej stanowiskiem.

Odnosząc się do odwołania Pana Andrzeja Prochala, Pani Lucyny Bodziony, Pana Stanisława Bodziony, Pana Mirosława Bodziony i Pani Moniki Bodziony, w którym skarżący wnieśli o uwzględnienie wniosków zgłaszanych w ramach konsultacji przeprowadzonych w trakcie ponownej oceny oddziaływania na środowisko, tj. dotyczących zmiany niwelety na odcinku ok. 2+300 do 3+000, zmiany biegu obwodnicy na odcinku 1 km, od 1+600 do 3+100, oraz rozbudowy planowanych zabezpieczeń akustycznych i instalacji na pierwszym etapie inwestycji i odcinkowej zmiany *decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach* z ujęciem ostatniego etapu realizacji zmienionego odcinka, wyjaśnić należy na wstępie, iż decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest jedną z pierwszych decyzji administracyjnych uzyskiwanych przed realizacją przedsięwzięcia mogącego znacząco oddziaływać na środowisko. Zgodnie z art. 72 ust. 1 pkt 10 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. W myśl art. 72 ust. 3 powołanej ustawy, decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczą się do wniosku o wydanie ww. zezwolenia. Omawiana regulacja znajduje odzwierciedlenie w przepisach *specustawy drogowej*, określających obligatoryjne elementy wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej, wśród których znajdują się wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne, takie jak np. decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach (art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej*).

Postępowanie toczące się w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dotyczy planowanego dopiero przedsięwzięcia i sprowadza się do ustalenia, czy inwestycja w kształcie opisanym przez *inwestora* we wniosku zagraża środowisku oraz czy spełnia wymagania i parametry w zakresie ochrony środowiska. Istotą decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest określenie wpływu planowanego przedsięwzięcia na środowisko oraz wymagań, jakie powinny być spełnione, by zminimalizować skutki negatywnego wpływu na środowisko czynników dla niego szkodliwych.

W myśl art. 86 pkt 2 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 tej ustawy, zatem m.in. organy administracji publicznej rozstrzygające w przedmiocie lokalizacji inwestycji drogowej (art. 72 ust. 1 pkt 10 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*). Oznacza to, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach ma charakter „rozstrzygnięcia wstępnego” względem przyszłego zezwolenia na realizację konkretnego przedsięwzięcia inwestycyjnego i pełni wobec niego funkcję prejudycjalną. Określone w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach środowiskowe warunki realizacji przedsięwzięcia nie mogą być zatem na dalszych etapach procesu inwestycyjnego modyfikowane, a decyzja o odmowie określenia środowiskowych uwarunkowań i tym samym wyrażenia zgody na realizację przedsięwzięcia przesądza *de facto* o braku możliwości realizacji określonego przedsięwzięcia w danym miejscu, czasie i na proponowanych warunkach (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt II OSK

652/19, z dnia 16 stycznia 2019 r., sygn. akt II OSK 304/17, i z dnia 12 lipca 2016 r., sygn. akt II OSK 2732/14).

W związku ze wspomnianą prejudycjalnością decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w stosunku do decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, w kolejnych decyzjach inwestycyjnych należy uwzględniać ustalenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Tym samym, ustalenia decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w dużym stopniu determinują kształt inwestycji, który nie może w zasadzie ulec zmianom w kolejnych decyzjach inwestycyjnych.

Podnieść również należy, iż organy orzekające w kwestii decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie są właściwe do oceny prawidłowości postępowania zakończonego wydaniem decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach, jak i samej decyzji. Kompetencja w tym zakresie przysługuje organom wskazanym w ustawie o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, w związku z powyższym nie mogą odnieść zamierzonego skutku zarzuty skarżących stron dotyczące nieprawidłowości „ogłoszenia” ww. decyzji środowiskowej, gdyż przedmiotem niniejszego postępowania nie jest ocena prowadzonego przez organ środowiskowy postępowania zakończonego wydaniem decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach.

Jednocześnie w decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie nałożył obowiązek przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko w ramach postępowania w sprawie wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Zwrócić należy uwagę, iż na etapie ponownej oceny oddziaływania przedmiotowego przedsięwzięcia na środowisko przeprowadzonej w ramach postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację ww. inwestycji drogowej, zakończonej wydaniem postanowienia uzgadniającego, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie określił dodatkowe warunki realizacji inwestycji, których uzgodnienie pozwoli zapobiec występowaniu negatywnych oddziaływań na środowisko (w tym na zdrowie i życie ludzi) lub ograniczyć ich skalę w możliwie jak największym stopniu.

W toku prowadzonego postępowania odwoławczego w sprawie decyzji Wojewody Małopolski, inwestor pismem z dnia 8 listopada 2022 r. podtrzymał stanowisko, że decyzja Wojewody Małopolskiego została wydana z uwzględnieniem decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach, a ponowna ocena oddziaływania na środowisko miała na celu ocenę projektu budowlanego pod kątem spełnienia wymagań zawartych w ww. decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Jednocześnie wyjaśnić należy, iż w utrwalonym orzecznictwie sądownoadministracyjnym [vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 lipca 2021 r., sygn. akt II OSK 974/21, z dnia 15 czerwca 2021 r., sygn. akt II OSK 337/21, z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 3308/17, z dnia 5 grudnia 2017 r., sygn. akt II OSK 2343/17, z dnia 24 lutego 2012 r., sygn. akt II OSK 2581/11, wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 2131/17, z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 1071/18, z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 1361/18, z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 1981/18, z dnia 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 199/17 i z dnia 22 września 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 23/16, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych] podkreśla się, iż możliwości działania organu architektoniczno-budowlanego wydającego decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej w zakresie kontroli postanowienia wydanego na podstawie art. 90 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji

o środowisku i jego ochronie są w pewnym zakresie ograniczone. Organ ten bowiem nie może wchodzić sam w kompetencje organów badających oddziaływanie inwestycji na środowisko, ani też ich zastępować, bo w takim przypadku niecelowe byłoby współdziałanie organów w ramach swoich kompetencji.

Organ wydający zezwolenie na realizację inwestycji drogowej bada więc, czy inwestor spełnił wszystkie wymagania przewidziane w postanowieniu w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia i jeżeli nie ma w tym zakresie wątpliwości nie może odmówić wydania zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Treść art. 90 ust. 8 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie wyklucza do postanowień w przedmiocie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia obowiązywanie rozwiązań wynikających z art. 106 § 3, 5 i 6 kpa, w następstwie czego przedmiotowe postanowienia są wydawane w trybie współdziałania pomiędzy organami, o którym mowa w art. 106 § 1 kpa. Nie przysługuje od nich możliwość wniesienia zażalenia. Nie oznacza to jednak, że strona posiadająca w tym interes prawny nie będzie miała możliwości kwestionowania prawidłowości ich wydania.

Błędy popełnione na ww. etapie postępowania będą mogły bowiem zgodnie z ogólnymi regułami być przedmiotem kontroli w ramach postępowania odwoławczego od decyzji kończącej postępowanie w sprawie wymienionej w art. 72 ust. 1 pkt 10 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie. O tyle zakresu tejże kontroli nie powinno się utożsamiać z zakresem merytorycznego postępowania, jakie w odniesieniu do tego rozstrzygnięcia mogłoby być prowadzone, gdyby postępowanie uzgodnieniowe wskutek złożenia zażalenia było przeprowadzane przez organ wyższego stopnia względem Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska (ponowne rozpoznanie sprawy). Okoliczność, że kontrola instancyjna decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej obejmuje wskazane postanowienie, nie sprzeciwia się jednakże temu, by kompetencja kontrolna organu odwoławczego była węższa aniżeli kompetencja przysługująca organowi badającemu oddziaływanie inwestycji na środowisko i określającemu warunki realizacji przedsięwzięcia w powiązaniu z wydaną wcześniej decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach (por. ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt II OSK 3308/17).

Przepis art. 35 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo budowlane nakazuje organowi administracji architektoniczno-budowlanej przed wydaniem decyzji o pozwoleniu na budowę (decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej) sprawdzanie zgodności projektu budowlanego m.in. z wymaganiami ochrony środowiska, w szczególności określonymi w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie. Użycie zwrotu „w szczególności” i uwzględnienie treści ww. art. 92 i art. 93 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie nakazuje przeprowadzenie tego sprawdzenia także w odniesieniu do postanowienia w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia, o którym mowa w art. 90 ust. 1 tej ustawy.

Organ wydający pozwolenie na budowę (zezwolenie na realizację inwestycji drogowej) bada więc, czy inwestor spełnił wszystkie wymagania przewidziane w postanowieniu w sprawie uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia i jeżeli nie ma w tym zakresie wątpliwości nie może odmówić wydania pozwolenia na budowę (zezwolenia na realizację inwestycji drogowej), gdyż po spełnieniu wymogów przewidzianych w art. 32 ust. 1 i 4 oraz art. 35 ust. 1 nie zezwala na to przepis art. 35 ust. 4 ustawy Prawo budowlane. W tym zakresie ww. przepis nie dopuszcza jakiegokolwiek uznania przy wydawaniu pozwolenia na budowę (zezwolenie na realizację inwestycji drogowej).

Tym samym Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, jako organ właściwy do wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie planowanych zabezpieczeń akustycznych, w *postanowieniu uzgadniającym* ustalił ich lokalizację oraz parametry techniczne i te ustalenia są dla Wojewody Małopolskiego i *Ministra* wiążące. Organ orzekający w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie jest uprawniony do decydowania, jakie środki są odpowiednie dla należytej ochrony środowiska i ludzi, lecz jest zobowiązany do przeprowadzenia kontroli, czy strona wykonała i to w prawidłowy sposób zalecenia organu ochrony środowiska, tj. czy projekt budowlany odzwierciedla warunki, wymagania i obowiązki nałożone przez organ ochrony środowiska.

Po dokonaniu analizy zatwierdzonego *decyzją Wojewody Małopolskiego* projektu budowlanego, *Minister* stwierdził, iż projekt budowlany jest zgodny z *postanowieniem uzgadniającym* i *decyzją RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach* (w zakresie niezmiennym *postanowieniem uzgadniającym*).

W tym miejscu zauważyć należy, iż podczas procedowania w kwestii ponownej oceny oddziaływania inwestycji na środowisko, na etapie postępowania prowadzonego przez Wojewodę Małopolskiego, został zapewniony udział społeczeństwa.

Na etapie postępowania w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko przeanalizowano wszystkie wystąpienia w ramach udziału społeczeństwa. Ww. wnioski, które przedstawili w odwołaniu Pan Andrzej Prochala, Pani Lucyna Bodziona, Pan Stanisław Bodziona, Pan Mirosław Bodziona i Pani Monika Bodziona, zostały rozpatrzone przez organ środowiskowy, w ramach wniosków wniesionych Przez Pana Tomasza Niewdane, w imieniu swoim i mieszkańców gminy Zabierzów i Wielka Wieś. Organ środowiskowy odniósł się do nich wyczerpująco w uzasadnieniu *postanowienia uzgadniającego*.

W kwestii zmiany realizowanego wariantu na bardziej przyjazny mieszkańcom oraz odsunięciem biegu obwodnicy Zabierzowa od zabudowań Brzezia oraz odcinkowej zmiany decyzji środowiskowej i warunkowej zgody na realizację z ujęciem ostatniego etapu realizacji zmienionego odcinka, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie wyjaśnił, że przebieg obwodnicy Zabierzowa był objęty analizą na etapie postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, gdzie analizowano raporty o oddziaływaniu na środowisko zawierające wielokryterialną analizę przebiegu drogi, którym jest objęty wnioskiem przedmiotowej decyzji. Zmiana lokalizacji w trakcie ponownej oceny oddziaływania na środowisko nie umożliwia ewentualnych zmian przebiegu trasy, tylko poddaje ocenie szczegółowe rozwiązania projektowe w kontekście zgodności z warunkami określonymi dla wybranego wariantu w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. W związku powyższym w *postanowieniu uzgadniającym*, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie nie mógł przychylić się do zmiany przebiegu inwestycji bądź odsunięcia biegu obwodnicy Zabierzowa oraz odcinkowej zmiany decyzji środowiskowej. Każda zmiana korytarza drogi ustanowionego na etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga zmiany *decyzją RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach* lub wydania nowej. Wszelkie wnioski w zakresie zmiany przedmiotowej drogi należy kierować do *inwestora*, gdyż właściwy organ wydaje lub zmienia decyzję środowiskową na wniosek *inwestora*.

Odnośnie zmiany niwelety inwestycji na terenie należącym do Zespołu Małopolskiego Parku Krajobrazowego w sposób, w który zmniejsza wpływ inwestycji na krajobraz oraz ruchy mas powietrza, należy podkreślić, że rozwiązania techniczne wynikające z uwarunkowań terenowych wiążą się z koniecznością wynoszenia ponad teren dróg poprzecznych, które z kolei spowodowały by konieczność wyburzenia dodatkowych

budynków mieszalnych. W tym miejscu warto wyjaśnić, że niweleta drogi jest założeniem konstrukcyjnym, projektowym uwzględniającym naturalne ukształtowanie terenu, kolizje z innymi obiektami oraz bezpieczeństwo ruchu nie ma kwalifikacji tego terenu do ingerowania Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie w te kwestię.

W *postanowieniu uzgadniającym* odniesiono się do wniosku dotyczącego rozbudowy zabezpieczeń akustycznych w celu ochrony mieszkańców przed negatywnym wpływem inwestycji. Analiza akustyczna i obliczenia wskazały, iż zaproponowane ekrany skutecznie zabezpieczają wszystkie tereny wymagające ochrony przed hałasem. Ponadto analiza porealizacyjna wykonana po oddaniu inwestycji do użytkowania wykaże, czy jest konieczne zastosowanie dodatkowych zabezpieczeń akustycznych w związku z funkcjonowaniem drogi.

Tym samym Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Krakowie, jako organ właściwy do wydania rozstrzygnięcia w niniejszym przedsięwzięciu drogowym, w *postanowieniu uzgadniającym* rozstrzygnął podnoszone przez skarżących kwestie środowiskowe i te ustalenia są dla Wojewody Małopolskiego i *Ministra* wiążące, co wynika z art. 92 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*. Organ orzekający w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie jest uprawniony do decydowania, jakie środki są odpowiednie dla należytej ochrony środowiska i ludzi, lecz jest zobowiązany do przeprowadzenia kontroli, czy strona wykonała i to w prawidłowy sposób zalecenia organu ochrony środowiska, tj. czy projekt budowlany odzwierciedla warunki, wymagania i obowiązki nałożone przez organ ochrony środowiska, co w przedmiotowej sprawie ma miejsce.

Tym samym, organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie ma podstaw do ingerowania w stanowisko wyrażone w *postanowieniu uzgadniającym*, w tym w zakresie ustosunkowania się do uwag i wniosków stron postępowania.

Odnosząc się zatem zarzutu dotyczącego braku ujęcia w *decyzji Wojewody Małopolskiego* wniosków składanych w ramach postępowania prowadzonego przez Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Krakowie zakończonego *postanowieniem uzgadniającym* oraz braku prawidłowego pouczenia zaskarżonej decyzji, wskazać należy, że organ nie ma podstaw do „ujęcia w decyzji ZRID” – jak tego oczekują strony skarżące – wniosków składanych w ramach ponownej oceny oddziaływania na środowisko, bowiem, jak już wyżej wskazano, kwestie te zostały już przesądzone w *postanowieniu uzgadniającym*. Według *Ministra* decyzja Wojewody Małopolskiego została sporządzona prawidłowo, a jej uzasadnienie pozwala na poznanie motywów, którymi organ I instancji kierował się przy załatwianiu sprawy.

Treść artykułu 11f ust 1 pkt 1 - 8 *specustawy drogowej* wskazuje, co powinna zawierać decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej i w ocenie *Ministra* decyzja Wojewody Małopolskiego spełnia wymogi, o których mowa w powyższym przepisie. Z treści powyższego przepisu nie wynika, aby organ w decyzji miał obowiązek wskazania – stosownie do oczekiwań skarżącej strony – informacji o wnioskach składanych w ramach konsultacji ponownego oddziaływania na środowisko.

Podkreślić trzeba także, że zaskarżona decyzja bez wątpienia jest kompletna w zakresie pouczenia.

Natomiast kwestie dotyczące braku informacji o fakcie, że odwołanie od decyzji nie wstrzymuje wykonania tejże decyzji, zostały wyjaśnione w zaskarżonym rozstrzygnięciu. Wojewoda Małopolski wyjaśnił, iż stosownie do art. 17 ust. 3 *specustawy drogowej*, nadany decyzji rygor natychmiastowej wykonalności oznacza zobowiązanie

do niezwłocznego wydania nieruchomości, opróżnienia lokali i innych pomieszczeń, uprawnienie do faktycznego objęcia nieruchomości w posiadanie przez właściwego miejscowo zarządcę drogi, uprawnienie do rozpoczęcia robót budowlanych.

Natomiast strona może złożyć wniosek o wstrzymanie nadana rygoru natychmiastowej wykonalności, czego skarżący dokonali.

Należy zauważyć, że podjęcie przez organ rozstrzygnięcia odmiennego od oczekiwanego przez skarżących nie oznacza niezgodności zaskarżonej decyzji z prawem. Okoliczność, że strony nie została przekonana co do przyjętego w sprawie rozstrzygnięcia, nie oznacza naruszenia zasady przekonywania. Strony mają bowiem prawo do własnego subiektywnego przekonania o zasadności ich zarzutów, zaś przekonanie to nie musi mieć odzwierciedlenia w obowiązujących przepisach prawnych.

Odnosząc się natomiast do wniosku Pana Andrzeja Prochala, Pani Lucyny Bodziony, Pana Stanisława Bodziony, Pana Mirosława Bodziony i Pani Moniki Bodziony dotyczącego „zjęcia” z decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej rygoru natychmiastowej wykonalności, należy zauważyć, że przepisy *specustawy drogowej* przewidują szczególną regulację w zakresie możliwości nadania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej rygoru natychmiastowej wykonalności. Zgodnie z art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* wojewoda w odniesieniu do dróg krajowych i wojewódzkich albo starosta w odniesieniu do dróg powiatowych i gminnych nadają decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej rygor natychmiastowej wykonalności na wniosek właściwego zarządcy drogi, uzasadniony interesem społecznym lub gospodarczym.

Literalna wykładnia przepisu art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* wskazuje przede wszystkim, że nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji jest obligatoryjne, jeżeli tylko właściwy zarządca drogi złoży wniosek uzasadniony interesem społecznym lub gospodarczym. Brak określenia w tym przepisie rodzaju i natężenia tego interesu wskazuje, że chodzi tu o jakikolwiek interes społeczny lub gospodarczy, co odróżnia instytucję uregulowaną w art. 17 ust. 1 tej ustawy od regulacji dotyczącej nadawania decyzjom administracyjnym rygoru natychmiastowej wykonalności, zawartej w art. 108 *kpa*, gdzie nadanie decyzji rygoru możliwe jest ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 10 listopada 2010 r., sygn. akt II SA/Ke 649/10).

Przytoczony przepis art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* jest jednym z instrumentów mających zapewnić realizację celu *specustawy drogowej*, jakim jest zapewnienie sprawnego przebiegu inwestycji drogowych, a tym samym szybkiej budowy i rozbudowy sieci dróg w kraju. Przez pryzmat takiego celu należy więc odczytywać regulację zawartą w art. 17 ust. 1 *specustawy drogowej* (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1560/15).

Jak to już było wcześniej wyjaśnione charakter *specustawy drogowej* wyrażony jest nie tylko w jej tytule, ale wynika z całości uregulowań i został obszernie powołany w uzasadnieniu niniejszej decyzji, nie ma zatem potrzeby jego ponownego przytaczania.

We wniosku o nadanie rygoru natychmiastowej inwestor przedstawił szczegółową argumentację uzasadniającą nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, która została następnie przytoczona na stronie 108 *decyzji Wojewody Małopolskiego*.

Minister przychyliła się do argumentacji inwestora, iż nadanie zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności leży w interesie społeczno-gospodarczym. W takim interesie leży z pewnością wskazana przez inwestora potrzeba niezwłocznego rozwiązania problemu komunikacji w tym rejonie miasta. Inwestor zaznaczył, że budowa nowego przebiegu drogi krajowej nr 798 - obwodnicy Zabierzowa, jest niezbędna ze względu na duże natężenie ruchu, zaś jej realizacja nie tylko przyspieszy i ułatwi komunikację w mieście, ale również poprawi bezpieczeństwo zarówno pojazdów, jak i pieszych. Celem inwestycji jest również aktywizacja terenów położonych wzdłuż projektowanego odcinka drogi krajowej nr 798, jak również udostępnianie terenów mało atrakcyjnych ze względu na brak uporządkowanej sieci drogowej i umożliwienie inwestowania w infrastrukturę związaną z budową drogi. W ww. wniosku inwestor wskazał również, że przedmiotowa inwestycja drogowa jest jednym z elementów Programu Budowy Dróg Krajowych do realizacji w latach 2014-2023 r. (z perspektywą do 2025 r.). Tak opisany i zakładany cel realizowanej inwestycji może być uznany za interes społeczny i gospodarczy, a to przy pozostawieniu organom dużego marginesu władzy dyskrecjonalnej pozwala przyjąć, że w tym zakresie Wojewoda Małopolski nie naruszył granic uznania przy orzekaniu o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej. Podkreślić również należy, że w przypadku drogi publicznej już sam przedmiot postępowania wskazuje, że jest nierozdzielnie związany z interesem społecznym.

Odnosząc się do zarzutów Pana Pawła Franczaka i Pana Pawła Kulisa, współników spółki cywilnej, prowadzących firmę pod nazwą „STARY DOM”, właścicieli działki nr 1005 obręb 0022 Zabierzów, gmina Zabierzów, podzielonej na działkę nr 1005/3 (pod inwestycję) i na działkę 1005/4 (pozostającą u obecnych właścicieli), w pierwszej kolejności ponownie podkreślić należy, a jednocześnie potwierdzić stanowisko organu pierwszinstancyjnego, iż w przypadku realizacji przedsięwzięcia, jakim jest budowa drogi, organ administracji nie może dokonywać jakichkolwiek zmian np. w zakresie lokalizacji, przebiegu oraz planowanych parametrów technicznych konkretnej inwestycji. Ponownie należy podkreślić, że organ wydający zezwolenie realizacyjne nie może w ramach tych przepisów uznaniowo modyfikować przebiegu linii rozgraniczających oraz linii podziału, jeżeli zaproponowane rozwiązanie projektowe nie narusza prawa. Rolą orzekającego w sprawie organu jest sprawdzenie kompletności wniosku w świetle wymogów ustawowych oraz tego, czy koncepcja składającego wniosek mieści się w granicach wyznaczonych przez prawo. Jeśli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczany w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy też przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Liniowy charakter inwestycji drogowych dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją. W żadnym razie nie może być w takiej sytuacji mowy o niedopuszczalnej ingerencji. Jak wyżej bowiem zasygnalizowano, zakres badania przez organy w kwestiach badania zasadności "wywłaszczenia" i badania zasadności określonego przebiegu drogi ogranicza się do kontroli zgodności z przepisami wariantu przedstawionego przez wnioskodawcę bez prawa do dokonywania zmian w przedstawionej przez inwestora koncepcji przebiegu drogi (por. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 kwietnia 2021 r., sygn. akt II OSK 156/21, z dnia 20 lipca 2021 r., sygn. akt II OSK 852/21, z dnia 5 sierpnia 2021 r. sygn. akt II OSK 1235/21, z dnia 14 września 2021 r. sygn. akt II OSK 1332/21, z dnia 30 września 2021 r. sygn. akt II OSK 193/21).

Zauważyć również należy, iż w postępowaniu w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zarówno wojewoda, jak i organ odwoławczy, badają zgodność z prawem wniosku inwestora, nie zaś zagadnień dotyczących ewentualnych negatywnych następstw dla podmiotów objętych tą decyzją (np. brak miejsc parkingowych). Z samej bowiem istoty przedsięwzięcia drogowego, będącego inwestycją

liniową, wynika ingerencja w prawa przysługujące innym podmiotom w stosunku do nieruchomości objętych projektowaną inwestycją. Z omawianej ingerencji wynikać mogą z kolei inne utrudnienia dla podmiotów dotychczas wykorzystujących daną nieruchomość w określony sposób. Nie oznacza to jednak, że taka decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej jest wadliwa.

Warto też ponownie podkreślić, że przedmiotem orzekania zarówno przez Wojewodę Małopolskiego, jak i *Ministra*, nie jest również prognozowanie wielkości ewentualnych strat w majątku skarżących stron, jako czynnika decydującego o wyborze przez *inwestora* konkretnych rozwiązań technicznych i w tym zakresie podnoszone przez skarżących zarzuty pozostają bez wpływu na kształt podjętego rozstrzygnięcia. Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez *inwestora*. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku *inwestora* pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym, o czym mowa już była powyżej.

W związku z powyższym bez znaczenia dla prawidłowości przedmiotowego postępowania są podnoszone przez skarżących kwestie dotyczące ewentualnych utrudnień w korzystaniu z nieruchomości.

Dostrzec trzeba, że skarżący domagają się utrzymania swojego *status quo* w zakresie, w jakim dotychczas korzystali z ww. nieruchomości i w tym kontekście ich sprzeciw wydaje się być oczywiście naturalnym odruchem ochrony sposobu wykonywania dotychczasowego prawa użytkowania wieczystego. Jednakże rozwój urbanizacyjny skutkuje zwiększającym się ograniczaniem indywidualnych praw właścicielskich na rzecz konieczności rozwoju infrastruktury o publicznej lub społecznej użyteczności w ramach społecznej funkcji prawa własności.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej w wielu wypadkach musi uwzględniać sprzeczne interesy, z jednej strony *inwestora*, a z drugiej strony osób lub podmiotów których prawa lub interesy mogą być przez to zezwolenie zagrożone lub naruszone. Granice tych praw i interesów określają przepisy prawa budowlanego oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli lub innych podmiotów wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonego przebiegu inwestycji. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji drogowej.

Odnosząc się do zarzutu likwidacji miejsc parkingowych na nieruchomości skarżącej spółki, którą to lokalizację zatwierdziła decyzja Starosty Krakowskiego z dnia 6 lutego 2017 r., przychylić się należy do wyjaśnień *inwestora*, zawartych w piśmie z dnia 8 listopada 2022 r., zgodnie z którymi, *decyzja RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach* została wydana wyprzedzająco do ww. decyzji Starosty Krakowskiego o zatwierdzeniu projektu budowlanego dotyczącego budynku biurowego. Zgodnie z *decyzją RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach* działka nr 1005, jak i znajdujący się na niej budynek, w całości znajdował się w obszarze oddziaływania inwestycji oraz częściowo na terenie objętym inwestycją. Przyjęte ostatecznie rozwiązania projektowe dla układu drogowego w rejonie działki nr 1005 nie wykroczyły poza teren wskazany w *decyzji RDOŚ o środowiskowych uwarunkowaniach*, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie. Znajdujące się przy budynku biurowym miejsca postojowe, w związku z bezpośrednią kolizją z projektowanym układem drogowym, uległy likwidacji, jednakże *inwestor*

wskazał, iż istniejące zagospodarowanie działki nr 1005 nie wyklucza postępu pojazdów na pozostałej części działki, która pozostała własnością spółki.

Bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy uznać należy zarzut naruszenia art. 5 ust. 1 pkt 9 *ustawy Prawo budowlane* w związku z § 18 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1225).

Wyjaśnić należy, iż ww. rozporządzenie w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, nie ma zastosowania w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej. Wynika to stąd, że zakres stosowania tego rozporządzenia określony został wprost w § 1 i wyraźnie nakazuje stosowanie rozporządzenia w takim zakresie, w jakim ustala ono warunki techniczne, ale wyłącznie takie, jakim powinny odpowiadać budynki i związane z nimi urządzenia, ich usytuowanie na działce budowlanej oraz zagospodarowanie działek przeznaczonych pod zabudowę. Rozporządzenie to nie ma więc zastosowania do budowy dróg publicznych (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 26 czerwca 2018 r., sygn. akt VII SA/Wa 1012/18).

Następnie wyjaśnić należy, iż przepis art. 11f ust. 1 pkt. 4 *specustawy drogowej* zobowiązuje organ do określenia w decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej m.in. wymagań dotyczących ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. Zasada ochrony interesu prawnego osób trzecich znajduje konkretyzację w art. 5 ust.1 pkt. 9 *ustawy prawo budowlane*. Zgodnie z tym przepisem, projektowanie i budowa obiektów budowlanych powinna zapewniać poszanowanie, występujących w obszarze oddziaływania obiektu, uzasadnionych interesów osób trzecich, w tym zapewnienie dostępu do drogi publicznej.

Decyzja Wojewody Małopolskiego spełnia wymogi określone w art. 11 f ust. 1 *specustawy drogowej*, w tym również dotyczące ochrony uzasadnionych interesów osób trzecich. W pkt VI *decyzji Wojewody Małopolskiego* organ I instancji odniósł się do kwestii określonej w art. 11f ust. 1 pkt. 4 *specustawy drogowej*.

Uznanie przy tym, jak chcieliby skarżący, że ochronie przewidzianej w powołanym powyżej przepisie podlegać winien interes faktyczny osób trzecich, mogłoby prowadzić do paraliżu inwestycji związanych z realizacją dróg publicznych, nie zaś do zapewnienia poszanowania praw które są zagrożone w związku z planowaną inwestycją.

Jeżeli w wyniku realizacji przedmiotowej inwestycji skarżący uważają, że doznają szkody to mogą skorzystać ze stosownego powództwa cywilnego i przedstawić dowody na okoliczność powstałej szkody i jej wielkości.

Do uznania, że zostały naruszone warunki dotyczące ochrony interesów osób trzecich nie wystarcza subiektywne poczucie właściciela nieruchomości, że - poprzez realizację obiektu budowlanego - jego interes został bezprawnie naruszony, o ile nie znajduje ono oparcia w obowiązującym przepisie prawa materialnego. Według *Ministra*, ochrona interesów osób trzecich w procesie inwestycyjnym nie może prowadzić do sytuacji, w której to osoby trzecie, a nie inwestorzy decydować będą o wybudowaniu obiektów budowlanych, miejscu posadowienia takich obiektów, rodzaju obiektu budowlanego i to nawet z naruszeniem ogólnego interesu społecznego. Nie można dopuścić do sytuacji, w której uprawnienia właściciela nieruchomości całkowicie ograniczają uprawnienia *inwestora*.

Za nietrafny uznać należy także zarzut naruszenia art. 43 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 645), zwanej dalej „ustawą o drogach publicznych”.

Należy wyjaśnić przede wszystkim, iż art. 43 ustawy o drogach publicznych statuuje generalny obowiązek zachowania, w szczególności ze względów bezpieczeństwa, odpowiedniej odległości pomiędzy obiektami budowlanymi zlokalizowanymi przy drodze, a zewnętrzną krawędzią jezdni. Art. 43 ustawy o drogach publicznych dotyczy jednak przypadku sytuowania budynków, a więc przepis ten normuje odległości, jakie muszą być zachowane między budynkiem, a krawędzią jezdni istniejącej drogi publicznej, wyłącznie podczas budowy (rozbudowy) obiektu budowlanego, a nie podczas budowy dróg – w odniesieniu do istniejących budynków. Chodzi więc w nim o dostosowanie odległości nowobudowanych budynków do przebiegu drogi publicznej, a nie sytuowania drogi w stosunku do istniejących budynków (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 11 lipca 2013 r., sygn. akt II OSK 1232/13, opubl. w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 kwietnia 2008 r., sygn. akt II OSK 1687/07, wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 8 grudnia 2009 r., sygn. akt II OSK 1555/09).

Planowane przybliżenie pasa drogowego względem obiektów budowlanych znajdujących się na działkach skarżącej spółki stoi zatem w zgodzie z ww. przepisem ustawy o drogach publicznych, gdyż ten nie nakłada obowiązków na inwestora i nie normuje kwestii sytuowania drogi względem istniejącego obiektu budowlanego.

Brak jest również podstaw do uznania za prawidłowe twierdzenia skarżącej spółki, iż realizacja przedmiotowej inwestycji nie zapewni komunikacji w wokół budynku oraz, iż jest to niezgodne z obowiązującym dla działki skarżących miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego.

W pierwszej kolejności wyjaśnić należy, iż stosownie do treści art. 11 i ust. 2 *specustawy drogowej*, w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie stosuje się przepisów o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jednym z podstawowych skutków wskazanego powyżej wyłączenia jest brak związania inwestora i organu wydającego decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem sądowoadministracyjnym (wyr. Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 marca 2012 r., sygn. akt II OSK 208/12, LEX nr 1251906 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 11 maja 2011 r., sygn. akt IV SA/Po 1093/10, LEX nr 795747), jeżeli inwestor występuje z wnioskiem o wydanie zezwolenia w trybie *specustawy drogowej*, to organy właściwe w sprawie wydawania zezwoleń na realizację inwestycji drogowej nie dokonują oceny zamierzenia inwestycyjnego przez pryzmat przepisów ustawą o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym w tym nie ustalają, czy na danym terenie obowiązuje plan miejscowy i nie badają zgodności planowanej inwestycji drogowej z ustaleniami obowiązującego na danym terenie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego.

Ponadto, inwestor w piśmie z dnia 8 listopada 2022 r. poinformował, że w kwestii braku zachowania komunikacji wokół budynku, projektant wprowadził w porozumieniu z właścicielem działki nr 1005 rozwiązania projektowe, które umożliwiają zachowanie przejezdności w południowo-wschodnim narożniku działki. Jednocześnie inwestor wyjaśnił, że w związku ze zmianą geometrii wewnętrznego układu drogowego w obrębie przedmiotowej działki projektant dokonał analizy przejezdności, która

wykazała, że inwestycja drogowa, jaką jest budowa obwodnicy Zabierzowa, nie spowoduje braku możliwości poruszania się po terenie działki pojazdami osobowymi i dostawczymi. Ponadto dla projektu budowy obwodnicy Zabierzowa przeprowadzono ocenę bezpieczeństwa w postaci audytu bezpieczeństwa ruchu drogowego, która nie wykazała pogorszenia warunków bezpieczeństwa dla przedmiotowego przedsięwzięcia drogowego.

Mając na uwadze powyższe wyjaśnienia, bezskuteczny jest także zarzut skarżącej spółki dotyczący braku zapewnienia bezpieczeństwa ruchu wobec zmniejszenia placu manewrowego po podziale działki nr 1005.

Wyjaśnić należy, iż ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 80, poz. 718), która weszła w życie w dniu 11 lipca 2003 r., wprowadziła bowiem zasadę wyłącznej odpowiedzialności za projekt architektoniczno-budowlany projektanta oraz osoby sprawdzającej projekt (art. 20 ustawy *Prawo budowlane*). Sprawdzenie zgodności z przepisami, w tym techniczno-budowlanymi, zostało natomiast ograniczone dla organu administracji architektoniczno-budowlanej do projektu zagospodarowania działki (art. 35 ust. 1 pkt. 2 ustawy *Prawo budowlane*). Rozszerzająca interpretacja uprawnień organu w zakresie kontroli na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy *Prawo budowlane* oznaczałaby w istocie przywrócenie uchylonej zasady oceny materialnych rozwiązań projektu budowlanego przez organ i stanowiłaby naruszenie zasady związania organów administracji publicznej prawem (art. 7 kpa) (por. ww. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16).

Z powyższego wynika, iż organ architektoniczno-budowlany, od dnia 11 lipca 2003 r., nie ma uprawnień do merytorycznego badania projektu budowlanego i zgodności z przepisami techniczno-budowlanymi (uzyskanie wymaganych opinii, uzgodnień i sprawdzeń rozwiązań projektowych w zakresie wynikającym z przepisów prawa należy do obowiązków projektanta). Jak wyżej wskazano, od tej daty wprowadzono zasadę wyłącznej odpowiedzialności projektanta i osoby sprawdzającej za projekt architektoniczno-budowlany. Odpowiedzialność projektanta stanowi gwarancję dla *inwestora* i dla organu, że projekt jest opracowany zgodnie z przepisami, co zwalnia organy architektoniczno-budowlane z jego szczegółowego badania, poza przypadkami opisanymi w art. 35 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy *Prawo budowlane* (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 18 czerwca 2019 r., sygn. akt II OSK 2057/17, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Projektant więc odpowiada za opracowanie projektu inwestycji w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkowania, a nie organ udzielający zezwolenia na realizację inwestycji w postaci decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Tym samym, organ zatwierdzający projekt budowlany i wydający pozwolenie budowlane kontroluje wyłącznie, czy zostało złożone stosowne oświadczenie o sporządzeniu projektu budowlanego zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej, co - jak wyżej wskazano - w niniejszej sprawie ma miejsce, a całkowitą odpowiedzialność za zgodność projektu budowlanego z prawem ponoszą projektanci (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 30 stycznia 2015 r., sygn. akt VII SA/Wa 1627/14, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

W kontekście powyższych ustaleń, wyraźnego podkreślenia wymaga, iż organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie ma podstaw do zakwestionowania przyjętych przez *inwestora* rozwiązań technicznych.

W świetle powyżej argumentacji, za niezasadny należy uznać zarzut ww. skarżących stron dotyczący naruszenia art. 7 i 77 *kpa* oraz 77 § 1 *kpa* i art. 75 § 1 *kpa*.

Nie sposób zarzucić Wojewodzie Małopolskiemu naruszenia przepisów postępowania administracyjnego, tj. art. 7, art. 77 § 1, 75 § 1 *kpa*. Z art. 7 *kpa* wynika, że organy administracji publicznej prowadzące postępowanie mają obowiązek zebrania i rozpatrzenia materiału dowodowego w taki sposób, aby ustalić stan faktyczny sprawy zgodny z rzeczywistością, a zwłaszcza mają obowiązek dokonać wszechstronnej oceny okoliczności konkretnej sprawy na podstawie analizy całego materiału dowodowego i swoje stanowisko wyrazić w uzasadnieniu podjętej decyzji (vide: wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 października 2001 r., sygn. akt I SA 1110/01, LEX 75516). Z kolei przepis art. 77 § 1 *kpa* nakłada na organy administracji publicznej obowiązek zgromadzenia całego materiału dowodowego koniecznego do prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy. Z powołanej normy prawnej wynika między innymi, że organ administracji jest zobowiązany z urzędu przeprowadzić dowody służące ustaleniu stanu faktycznego sprawy.

W ocenie organu odwoławczego, postępowanie przeprowadzane przez organ I instancji oraz wydana w jego wyniku *decyzja Wojewody Małopolskiego* spełniają ww. wymagania. Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji ma swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu, a uzasadnienie w zebranych materiałach dowodowych. Organ orzekający wziął pod uwagę nie tylko stanowisko *inwestora*, w którym ustosunkował się on do zgłaszanych przez część skarżących zarzutów, ale również wniesione zastrzeżenia i uwagi skarżących. Analizy materiału dowodowego organ pierwszej instancji dokonał zgodnie z art. 80 *kpa* i wynik tej analizy, łącznie z oceną zebranych dowodów, przedstawił w uzasadnieniu decyzji kończącej postępowanie administracyjne.

Stwierdzić należy, iż organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie wydania *decyzji Wojewody Małopolskiego* w sposób rzetelny, zgodny z wymogami *kpa*, wystarczający do wydania prawidłowego rozstrzygnięcia. Organ wojewódzki prawidłowo zebrał materiał dowodowy, a ocena tego materiału jest logiczna i nie przekroczyła zasady swobodnej oceny dowodów.

Również nietrafny jest zarzut naruszenia art. 107 *kpa*. Według *Ministra* uzasadnienie *decyzji Wojewody Małopolskiego* pozwala na poznanie motywów, którymi organ I instancji kierował się przy załatwianiu sprawy, a ustalenia poczynione przez organ II instancji, wskazują na spełnienie przesłanek niezbędnych dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację zamierzonego przedsięwzięcia, znajdują odzwierciedlenie w aktach sprawy. W zaskarżonej decyzji organ I instancji szczegółowo uzasadnił przyczyny podjętego rozstrzygnięcia (na stronie 94), a w kwestii uwag podniesionych przez ww. skarżących (na stronie 90-91) podzielił stanowisko *inwestora* przedstawione w toku prowadzonego postępowania pierwszoinstancyjnego.

Za niezasadny uznać należy tym samym zarzut dotyczący naruszenia art. 8 *kpa*. Z zasady wyrażonej w art. 8 *kpa* wynika bowiem wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. Tylko postępowanie odpowiadające takim wymogom i rozstrzygnięcia wydane w wyniku postępowania tak ukształtowanego mogą wzbudzać zaufanie obywateli do organów administracji publicznej nawet wtedy, gdy decyzje administracyjne nie uwzględniają ich żądań (zob. A. Wróbel, Komentarz do art. 8 Kodeksu postępowania administracyjnego, LEX 2013). W omawianej sprawie natomiast organ uczynił zadość zarówno przepisom prawa materialnego, jak również procesowego, co jest jednoznaczne z tym, iż *decyzja Wojewody Mazowieckiego* została wydana z poszanowaniem zasady pogłębiania zaufania obywateli do organów państwa.

Dodatkowo ww. strony skarżące wskazały na naruszenie art. 40 § 2 *kpa* poprzez doręczenie zawiadomienia o wydaniu decyzję o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej z pominięciem pełnomocnika tj. R. pr. Jagnę Kowalczyk-Fudali.

Na wstępie powtórzyć należy, to o czym już mowa była powyżej w niniejszym uzasadnieniu, że Wojewoda Małopolski zgodnie z art. 11 f ust 3 *specustawy drogowej* poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomienia z dnia 3 sierpnia 2022 r., wysłanego na adres wskazany w katastrze nieruchomości, a pozostałe strony zawiadomił w drodze obwieszczenia. W zawiadomieniu oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią zaskarżonej decyzji. Ze zwrotnego potwierdzenia odbioru wynika, że Pan Paweł Franczak i Pan Paweł Kulisa wspólnicy spółki cywilnej prowadzonej firmę pod nazwą „STARY DOM”, odebrali ww. zawiadomienie w dniu 9 sierpnia 2022 r.

Prawdą jest, że ww. skarżący udzielili pełnomocnictwa r.pr. Jagnię Kowalczyk-Fudali w dniu 25 listopada 2021 r. i pismem z dnia 2 grudnia 2021 r. przestali je do organu pierwszej instancji, jednak należy podkreślić, że ze względu na szczególny charakter rozwiązań prawnych przyjętych w *specustawie drogowej* i jednoznaczną treść art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, wojewoda ma obowiązek wysłać zawiadomienie o wydaniu decyzji właścicielom lub użytkownikom wieczystym nieruchomości objętych wnioskiem na adres wskazany w katastrze nieruchomości, niezależnie od faktu ustanowienia w sprawie pełnomocnika. Powyższe przepisy *specustawy drogowej* na zasadzie prawnej reguły: norma szczególna uchyla normę ogólną (*lex specialis derogat legi generali*), wyłączają normę ogólną wynikającą z art. 40 § 2 *kpa*, stanowiącą o doręczaniu pism ustanowionemu w sprawie pełnomocnikowi, odnośnie doręczania zawiadomienia o wydaniu decyzji o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt II OSK 2622/21 i wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29 czerwca 2021 r., sygn. akt VII SA/Wa 326/21, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych zapadły wprawdzie w odniesieniu do regulacji w ustawie o transporcie kolejowym, ale aktualne w pełni w świetle rozwiązań przyjętych *specustawą drogową*).

Na marginesie wyjaśnić należy także, iż ustawy nakaz indywidualnego zawiadamiania właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem *inwestora* o wydaniu decyzji lokalizacyjnej na adres znajdujący się w ewidencji gruntów i budynków miał na celu poinformowanie ww. podmiotów o prowadzeniu postępowania i o wydaniu przez organ rozstrzygnięcia. Z samego faktu doręczenia zawiadomienia nie można wywodzić nałożenia przez organ na podmioty, do których jest ono skierowane, określonych obowiązków czy przyznania określonych uprawnień, skoro skutki procesowe zawiadomienia nie są tożsame ze skutkami wynikającymi z doręczenia, na podstawie przepisów *kpa* (zob. wyrok NSA z dnia 22 maja 2020 r sygn. akt OSK 2992/19).

Odnosząc się do odwołania Stowarzyszenia Ogrodowe Brzezina, w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, iż ww. Stowarzyszenie jest użytkownikiem wieczystym działek nr 396/2 i nr 396/3 obręb Brzezina, gmina Zabierzów, powiat krakowski, które zostały odpowiednio podzielone na działkę nr 396/11, którą przeszła pod inwestycję, i nr 396/12, która pozostała u obecnych użytkowników wieczystych, działka nr 396/3 została natomiast podzielona na działkę nr 396/13, która przeszła pod inwestycję i nr 396/14, która została u obecnych użytkowników wieczystych.

Stowarzyszenie Ogrodowe Brzezina w swoim odwołaniu podkreśla, że nie wnosi sprzeciwu do budowy obwodnicy Zabierzowa na ww. działkach nr 396/2 i nr 396/3, lecz podnosi zarzut w kwestii działek nr 382/3 i nr 382/4 obręb Brzezina, gmina Zabierzów, które znajdują się w bliskim sąsiedztwie przedmiotowej inwestycji. Jednocześnie

nie zgadza się z zapisem uzasadnienia zaskarżonej decyzji, znajdującym się w pkt Ad 9, na stronie 107, w którym Wojewoda Małopolski odnosi się do uwag ww. Stowarzyszenia, wniesionych na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego.

Biorąc pod uwagę całokształt odwołania ww. Stowarzyszenia, wskazać należy, iż zarzuty skarżących sprowadzają się do kwestii własnościowych terenu pozostałego ogrodu, tj. działek, które nie zostały przejęte pod przedmiotową inwestycję, oraz nieprawidłowości w wypisie z ewidencji gruntów i budynków.

Nie jest natomiast rolą organu orzekającego w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej dokonywanie oceny ewentualnych niezgodności treści istniejących urzędowych dokumentów geodezyjnych, w szczególności organ nie ma ani prawa, ani obowiązku prostowania niezgodności w tej dokumentacji dotyczącej np. powierzchni nieruchomości i stanu własnościowego (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2563/17, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 727/17).

Jednocześnie podkreślić należy wyraźnie, iż wskazane przez skarżących kwestie własności wprowadzone w rejestrze gruntów Starostwa Powiatowego w Krakowie nie są przedmiotem rozważań organów administracji właściwych w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. Nie leży w kognicji organu pierwszej instancji, jaki i *Ministra*, ustalanie, do kogo należą zasoby nieruchomości działek nr 382/3, nr 382/4, które nie wchodzą w zakres przedmiotowej inwestycji drogowej, ale określenie linii rozgraniczającej teren niezbędny do realizacji inwestycji drogowej.

Inwestor ww. piśmie z dnia 8 listopada 2022 r. słusznie wyjaśnił, że zgodnie z zapisami art. 12 ust. 4 *specustawy drogowej* przeniesienie prawa własności na rzecz Skarbu Państwa następuje wyłącznie w odniesieniu do gruntów, które znajdują się w granicach docelowego pasa drogowego drogi krajowej, a więc w tym przypadku działek ewidencyjnych nr 396/11 i nr 396/13. W przypadku działek ewidencyjnych, które są w bliskim sąsiedztwie inwestycji, tj. działki ewidencyjnej nr 382/3 i nr 382/4 w obrębie 0003 Brzezina, stanowiących Rodzinne Ogrody Działkowe „Brzezina”, właścicielem terenów pozostaje Gmina Zabierzów, do której Stowarzyszenie Ogrodowe Brzezina powinno skierować swój wniosek o przeniesienie własności gruntów terenów działkowych na rzecz działkowców.

Dodatkowo wyjaśnić należy, iż dokumentacja geodezyjno-kartograficzna przyjęta do opracowania materiałów graficznych, w tym projektów podziałów nieruchomości, opatrzona stosownymi klauzulami ośrodka dokumentacji geodezyjnej i kartograficznej, które stanowią potwierdzenie dokonania ich oceny przez wyspecjalizowane do tego rodzaju czynności służby geodezyjno-kartograficzne, nie może być w takiej sytuacji kwestionowana przez organ orzekający w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Takie stanowisko jest zgodne z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego dotyczącym *specustawy drogowej* (por. wyroki z dnia 8 stycznia 2020 r., sygn. akt II OSK 3257/19, z dnia 8 maja 2019 r., sygn. akt II OSK 339/19, z dnia 1 marca 2016 r., sygn. akt II OSK 2334/15, z dnia 19 września 2013 r., sygn. akt II OSK 1593/13, oraz z dnia 27 marca 2012 r. sygn. akt II OSK 208/12, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych). Klauzula przyjęcia map podziałowych do zasobów właściwego ośrodka geodezji i kartografii stanowi wystarczający dowód, iż ww. mapy podziału zostały sporządzone z zachowaniem przepisów odrębnych.

Ponadto wyjaśnić należy, iż przedmiotem orzekania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej jest inwestycja w kształcie wskazanym we wniosku, nie zaś badanie

kwestii zmiany sposobu użytkowania działek pozostałej części ogrodu wraz z przeniesieniem własności gruntu na rzecz dzierżawców działkowych, o co wnioskuje skarżące Stowarzyszenia w piśmie z dnia 10 lutego 2023 r.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji i przyjęte rozwiązania są prawidłowe. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona decyzja Wojewody Małopolskiego nie narusza prawa, a zarzuty skarżących stron nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Wniosek Pana Andrzeja Prochala, Pani Lucyny Bodziony, Pana Stanisława Bodziony, Pana Mirosława Bodziony i Pani Moniki Bodziony oraz Pana Pawła Franczaka i Pana Pawła Kulisa współników spółki „STARY DOM” o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności decyzji Wojewody Małopolskiego, zawarty w odwołaniach, został rozpatrzony w odrębnym postanowieniu odmawiającym wstrzymania natychmiastowego wykonania tej decyzji.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 1634 z późn. zm.), zwanej dalej „*ppsą*”, przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Rozwoju i Technologii w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Jednocześnie informuję, że do skargi należy załączyć dowód uiszczenia wpisu od wniesienia skargi w kwocie 500 zł, płatnego w kasie sądu lub na rachunek bankowy sądu wskazany w publikatorze teleinformatycznym – Biuletynie Informacji Publicznej sądu (<http://bip.warszawa.wsa.gov.pl>). Strony mogą ubiegać się o przyznanie prawa pomocy, polegającego na zwolnieniu z kosztów sądowych oraz ustanowieniu adwokata lub radcy prawnego. Szczegółowe zasady dotyczące przyznawania prawa pomocy uregulowane są w art. 243-262 *ppsą*.

MINISTER ROZWOJU I TECHNOLOGII
z up.
Maria Małkowska
ZASTĘPCA DYREKTORA
DEPARTAMENTU LOKALIZACJI INWESTYCJI
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Załączniki:

Nr 1-zamienny arkusz nr 03.7, rysunku D, mapy w skali 1:500 przedstawiającej proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, oraz istniejące uzbrojenie terenu,

Nr 2.1-zamienna strona nr 7 tomu nr 1.1 Projektu zagospodarowania terenu, będąca częścią Projektu Budowlanego,

Nr 2.2-zmienny arkusza nr 02.7, tomu 1.1 Projektu Zagospodarowania Terenu, będący częścią Projektu Budowlanego,

Nr 2.3-zamienny arkusz nr 02.7, tomu 2.1 Projektu architektoniczno-budowlanego z branży drogowej, będący częścią Projektu Budowlanego,

Nr 3-zamienna mapa z projektem podziału działki nr 708/5 wraz z wykazem zmian gruntowych,

Otrzymują (wraz z załącznikami):

1. Wojewoda Małopolski
(w tym za pośrednictwem platformy ePUAP) †
2. Pan Marcin Sucheta
pełnomocnik Generalnego Dyrektoria Dróg krajowych i Autostrad
(4 egz. decyzji, w tym 2 wraz z ww. załącznikiem, m.in. w celu wprowadzenia zmian
w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych) †

Otrzymują (bez załączników):

1. Pani Janina Miczek
2. Pan Wiesław Miczek
3. Pani Aneta Makuła
4. Adw. Marek Migas
pełnomocnik Pana Piotra Podolskiego
5. Pani Magdalena Ziábka
6. Pani Katarzyna Blus
7. Pan Konrad Kaczmarczyk
8. Stowarzyszenie Ogrodowe Brzezina
9. Pan Andrzej Prochal
10. Pani Lucyna Bodziony
11. Pan Stanisław Bodziony
12. Pan Mirosław Bodziony
13. Pani Monika Bodziony
14. r.pr. Jagna Kowalczyk-Fudali
pełnomocnik Pana Pawła Franczaka i Pana Pawła Kulisa
wspólników spółki cywilnej „STARY DOM”
15. Pani Zuzanna Kołodziejczyk-Niewdana
16. Pan Jakub Niewdana
17. Pan Dariusz Sawka
18. Pani Anna Sawka
19. Pani Joanna Prochal
20. Pani Justyna Prochal
21. Pani Krystyna Niewdana
22. Pani Aleksandra Niewdana
23. Pan Michał Niewdana
24. Pani Alicja Rygiel-Stanek
25. Pani Katarzyna Cegielska
26. Pani Agnieszka Sobczak
27. Pan Przemysław Parol
28. Pan Józef Niewdana
29. Pan Rafał Łętocha
30. Pani Beata Łętocha
31. Pan Piotr Łętocha
32. Pani Eugenia Łętocha
33. Pan Stanisław Łętocha
34. Pan Jerzy Bielak
35. Pan Stanisław Pietrzyk
36. Pani Joanna Pietrzyk
37. Pan Piotr Pietrzyk
38. Pani Anna Pietrzyk
39. Pani Marta Pietrzyk

40. Pan Piotr Stachnik
41. Pani Kinga Stachnik
42. Pani Monika Stachnik
43. Pan Piotr Staszyński
44. Pani Małgorzata Staszyńska
45. Pani Joanna Hodur
46. Pan Krzysztof Hodur
47. Pan Robert Hodur
48. Pani Danuta Rymut
49. Pan Radosław Rymut
50. Pani Elżbieta Nędzka
51. Pan Zdzisław Nędzka
52. Pani Katarzyna Nędzka
53. Pan Marcin Nędzka
54. Pan Tomasz Węsierski
55. Pani Anna Węsierska
56. Pan Jerzy Syrek
57. Pani Elżbieta Syrek
58. Pan Paweł Syrek
59. Pani Aneta Synowska
60. Pan Dawid Synowski
61. Pani Ewa Domagalska
62. Pan Maciej Domagalski
63. Pan Kacper Ochwat
64. Pani Maria Ochwat
65. Pan Tomasz Niewdana
66. A/a

Otrzymuje do wiadomości (wraz z załącznikami nr 2.1-2.3):

1. Małopolski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego.

Otrzymują do wiadomości (bez załączników):

1. Starosta Powiatu Krakowskiego
wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej
(za pośrednictwem platformy ePUAP)
2. Sąd Rejonowy dla Krakowa Podgórze w Krakowie
IV Wydział Ksiąg Wieczystych
3. Sąd Rejonowy dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie
VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych
4. Małopolski Urząd Wojewódzki w Krakowie
Wydział Skarbu Państwa i Nieruchomości
(za pośrednictwem platformy ePUAP)
5. Urząd Gminy Wielka Wieś
(za pośrednictwem ePUAP)
6. Urząd Gminy Zabierzów
(za pośrednictwem ePUAP)
7. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie –
dot. sygn. akt VII SAB/Wa 130/23
(za pośrednictwem platformy ePUAP)

Potwierdzam zgodność kopii z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	2148125.10483335.7805955
Nazwa dokumentu	DECYZJA_DLI-II.7621.35.2022.BW.20 ost. pdf.pdf
Tytuł dokumentu	DECYZJA DLI-II.7621.35.2022.BW.20 ost. pdf
Sygnatura dokumentu	DLI-II.7621.35.2022
Data dokumentu	09.10.2023 16:20:02
Skrót dokumentu	4608BBAA5F6478878148148E4AA0157616DA D2F0
Wersja dokumentu	1.1
Data podpisu	09.10.2023
Sygnatariusz	Marta Danuta Maikowska
Rodzaj certyfikatu	Certyfikat kwalifikowany podpisu elektronicznego
	EZD 3.114.1.1.
Data wydruku:	10.10.2023 10:14:25
Autor wydruku:	Wikalińska Barbara

